ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΧΡ. ΚΟΝΤΑΞΑΚΗΣ

ΑΤΤΙΚΗ ΙΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΙΝΑΣ 34

ΕΤΟΣ Δ'. | ΑΘΗΝΑΙ τῇ 1ῃ Ἰουνίου 1901 | ΑΡΙΘ. 11

ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ

Τοῦ Γάλλου ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΡΑΒΩΝ

Μετάφρ. Ἐμμ. Ροΐδου.

Οἱ Ἄραβες, οὓς εἶδον ἐν Ἰουδαίᾳ, Αἰγύπτῳ καὶ Βαρβερίᾳ, μοὶ ἐφάνησαν εὐμήκεις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, σύμμετρον ἔχοντες καὶ εὐκίνητον τὸ σῶμα, τὸ δὲ βάδισμα μεγαλοπρεπές. Τὸ πρόσωπον αὐτῶν εἶνε ὠειδές, τὸ μέτωπον ὑψηλὸν καὶ προέχον, ἡ ρὶς ἐπίκυρτος, οἱ ὀφθαλμοὶ μεγάλοι καὶ ἀμυγδαλοειδεῖς, τὸ δὲ βλέμμα ὑγρὸν καὶ γλυκύτατον. Οὐδὲν ἐμφαίνει τὸ ἀνήμερον αὐτῶν ἐνόσῳ σιωπῶσιν, ἀλλ' ἅμα ἀνοίξωσι τὸ στόμα, ἀκούει τις βαρύηχον καὶ βραγχνώδη φωνὴν καὶ βλέπει ὀδόντας μακροὺς καὶ λευκοτάτους ὡς τοὺς τῶν παρδάλεων καὶ θωῶν. Κατὰ δὲ τοῦτο διαφέρει ὁ Ἄραψ τοῦ ἐν Ἀμερικῇ ἀγρίου, οὗ τὸ μὲν βλέμμα εἶναι θηριῶδες, ἡ δὲ ἔκφρασις τοῦ στόματος πραεῖα.

Αἱ δὲ Ἀράβισσαί εἰσιν ἀναλόγως ὑψηλότεραι τῶν ἀνδρῶν· τὸ ἦθος αὐτῶν εἶνε εὐγενές, ἡ δὲ κανονικότης τῶν χαρακτήρων, τὸ κάλλος τοῦ σώματος καὶ ἡ γραφικὴ διάθεσις τῶν πέπλων ὑπομιμνή-

σκουσι τὰ ἀγάλματα τῶν ἱερειῶν καὶ Μουσῶν. Ἀλλὰ τὰ ὡραῖα ταῦτα ἀγάλματά εἰσι πολλάκις ῥακένδυτα, ἡ δὲ πενία, ρυπαρότης καὶ κακοπάθεια ἀσχημίζουσι τὰ τόσῳ σύμμετρα αὐτῶν μέλη καὶ χαλκόχρους χροιὰ ἀποκρύπτει τὸ κανονικὸν τῶν χαρακτήρων· ὥστε, ἵνα ἴδῃ τις τὰς γυναῖκας ταύτας, οἵας ἀνωτέρω περιέγραψα, ἐνδεῖ νὰ θεωρῇ αὐτὰς μακρόθεν καὶ ἀρκούμενος εἰς τὸ σύνολον τοῦ κάλλους νὰ μὴ ἐνδιατρίβῃ εἰς λεπτομερείας.

Οἱ πλεῖστοι τῶν Ἀράβων φοροῦσι χιτῶνα, ὃν περιδέονται περὶ τὴν ὀσφὺν διὰ ζωστῆρος· καὶ ὁτὲ μὲν ἐξάγουσι τὴν χεῖρα τοῦ χιτῶνος τούτου, ὁμοιάζοντες τότε τὸν ἱματισμὸν τοῖς ἀρχαίοις, ὁτὲ δὲ περιβάλλονται λευκῇ χλαίνῃ (*), ὁμοίᾳ χλαμύδι, μανδύᾳ, ἢ πέπλῳ κατὰ τὸν τρόπον, καθ' ὃν περιπτύσσουσιν αὐτὴν περὶ τὸ σῶμα, ἀναρτῶσιν ἀπὸ τῶν ὤμων ἢ θέτουσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Βαδίζουσι δὲ γυμνόποδες καὶ ὡπλισμένοι ῥομφαίᾳ, λόγχῃ ἢ μακρῷ πυροβόλῳ. Αἱ φυλαὶ ὁδοιποροῦσι κατὰ κερβάνια, αἱ δὲ κάμηλοι ὁδεύουσι κατὰ στίχον. Ἡ προπορευομένη κάμηλος ἕλκεται διὰ σχοινίου ἐκ φοίνικος, προσδεδεμένου τῷ τραχύλῳ τοῦ ὁδηγοῦντος τὴν συνοδίαν ὄνου, ὅστις ὡς ἀρχηγὸς οὐ μόνον δὲν φέρει φορτίον, ἀλλὰ καὶ χαίρει προνομίων τινῶν· παρὰ δὲ ταῖς πλουσίαις φυλαῖς κοσμοῦνται οἱ κάμηλοι ταινίαις. πτεροῖς καὶ θυσάνοις.

Οἱ ἵπποι τυγχάνουσι περιποιήσεως ἀναλόγου τῆς εὐγενείας, ἀλλ' ὑποβάλλονται εἰς σκληροτάτην ἀεὶ δίαιταν· καθότι οὐδέποτε ἀποσύρουσιν αὐτοὺς οἱ Ἄραβες ὑπὸ τὴν σκιάν, ἀλλ' ἀφίνουσιν ἐκτεθειμένους εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, προσηλοῦντες μάλιστα τοὺς πόδας ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἵνα μένωσιν ἀκίνητοι· οὐδέποτε ἀφαιροῦσιν αὐτοῖς τὸ ἐφίππιον, πολλάκις δὲ ἅπαξ μόνον τοῦ ἡμερονυκτίου παρέχουσιν ὕδωρ καὶ ὀλίγην κριθήν. Ἀλλ' ἡ τοσσύτη σκληραγωγία οὐ μόνον δὲν ἐξασθενεῖ αὐτοὺς, ἀλλὰ ἀπ' ἐναντίας. καθιστᾷ ὀλιγαρκεῖς, καρτερικοὺς καὶ ὠκύποδας. Πολλάκις ἐθαύμασα ἄραβα ἵππον οὕτω προσπασσαλευμένον ἐπὶ τῆς φλεγούσης ἄμμου. Ἡ χαίτη αὐτοῦ κατέπιπτεν ἀτάκτως, ἡ κεφαλὴ ἔκυπτε πρὸς τοὺς πόδας ζητοῦσα ὀλίγην σκιάν, ὁ δὲ ἄγριος ὀφθαλμὸς ἔρριπτε βλέμμα λοξὸν ἐπὶ τὸν αὐθέντην. Ἀλλ' ἅμα λυθῶσιν αἱ πέδαι «γαυριᾷ, ἐκπορεύεται εἰς πεδίον· σάλπιγγος δὲ σημαινούσης ἐρεῖ εὖγε!»

Πάντα τὰ περὶ τῆς κλίσεως τῶν Ἀράβων πρὸς μύθους λεγόμενα εἰσιν ἀληθῆ. Κατὰ τὴν νύκτα, ἣν διηνύσαμεν παρὰ τὰς ὄχθας τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης, οἱ Βηθλεεμῖται ἐκάθηντο κυκληδὸν περὶ τὸ πῦρ· τὰ πυροβόλα ἔκειντο παρ' αὐτοῖς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, οἱ δὲ ἵπποι, δεδεμένοι εἰς πασσάλους ἐσχημάτιζον δεύτερον περὶ αὐτοὺς κύκλον. Πιόντες καφφὲ καὶ συνδιαλεχθέντες ἐπί τινα χρόνον οἱ Ἄραβες οὗτοι ἐσιώπησαν αἴφνης πλὴν μόνον τοῦ Σεΐκου, οὗ ἐθαύμαζον διὰ τῆς λάμψεως τῆς πυρᾶς τὴν ἐμφαντικὴν φυσιογνωμίαν, τὸν μέλανα πώγωνα, τοὺς λευκοὺς ὀδόντας καὶ τὰς διαφόρους χειρονομίας, δι' ὧν συνώδευε τὴν διήγησιν, ἧς οἱ σύντροφοι ἠκροῶντο μετ' ἄκρας προσοχῆς, προνεύοντες τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ πυρὸς καὶ ὁτὲ μὲν ἀνακράζοντες ὑπὸ τοῦ θαυμασμοῦ, ὁτὲ δὲ ἐπαναλαμβάνοντες μετ' ἐμφάσεως τὰ σχήματα τοῦ διηγουμένου. Κεφαλαί τινὲς τῶν ἵππων, προκύπτουσαι ἐν τῷ σκότει ὑπεράνω τοῦ ὁμίλου, καθίστων ἔτι γραφικωτέραν τὴν σκηνὴν ταύτην, πρὸς ἧς τὸ βάθος ἐφαίνετο μικρὰ γωνία τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης καὶ τῶν ὀρέων τῆς Ἰουδαίας.

Εἶχον ἤδη σπουδάσει μετὰ μεγίστης προθυμίας τὰ ἤθη τῶν ἐν Ἀμερικῇ ἀγρίων· ἀλλὰ πόσῳ διάφοροι τούτων ἦσαν οἱ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἐκεῖνοι ἄγριοι! Ἔβλεπον πρὸ ἐμοῦ τοὺς ἀπογόνους τῆς πρωτογενοῦς τῶν ἀνθρώπων φυλῆς, διατηροῦντας τὰ ἀπὸ τῶν χρόνων τῆς Ἄγαρ καὶ τοῦ Ἰσμαὴλ ἀρχαῖκὰ αὐτῶν ἤθη καὶ οἰκοῦντας ἔτι τὴν ἔρημον, ἣν ὥρισεν αὐτοῖς ὁ Ὕψιστος ὡς κατοικίαν. Ἀπήντων δὲ αὐτοὺς ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Ἰορδάνου, παρὰ τοὺς πρόποδας τῶν ἐν Σαμαρείᾳ ὀρέων, ἐπὶ τῶν λεωφόρων τοῦ Χαβρὼν, ἐν τοῖς τόποις ἔνθα ὁ Ἰησοῦς εἶπε Στῆθι τῷ ἡλίῳ, ἐν τοῖς πεδίοις τῶν Γομόρρων, καπνίζοντα ἔτι ὑπὸ τῆς ὀργῆς τοῦ Ἰεχοβᾶ, ἅτινα παρεμύθησαν μετὰ ταῦτα παρήγορα θαύματα τοῦ Ἰησοῦ.

Οἱ Ἄραβες διαφέρουσιν τῶν κατοίκων τῆς νέας γῆς καθότι ὑπὸ τὴν βαρβαρότητα αὐτῶν διαφαίνεται ἀβρότης τις περὶ τὰ ἤθη, ἥτις ἀποδεικνύει αὐτοὺς ὄντας τέκνα τῆς Ἀνατολῆς, ἀφ' ἧς ἀπέρρευσαν πᾶσαι αἱ τέχναι, ἐπιστῆμαι καὶ θρησκεῖαι. Ὁ μὲν Καναδὸς κεκρυμμένος εἰς τὰ πέρατα τῆς Δύσεως, ἐν παραβύστῳ τῆς γῆς γωνίᾳ, διαιτᾶται ἐν πεδίοις σκιαζομένοις ὑπὸ δασῶν αἰωνίων καὶ διαβρεχομένοις ὑπὸ ποταμῶν ἀπεράντων, ὁ δὲ Ἄραψ, οἰκῶν μεταξὺ Ἀφρικῆς καὶ Ἀσίας, ἐν τῇ λεωφόρῳ οὕτως εἰπεῖν τοῦ κόσμου, πλανᾶται εἰς τὰς φωταυγεῖς τῆς Ἕω ἐκτάσεις ἐπὶ ἀνύδρων καὶ ἀδένδρων πεδίων. Ἔπειτα παρὰ μὲν τοῖς ἀπογόνοις τοῦ Ἰσμαὴλ ὑπάρχουσιν αὐθένται, δοῦλοι καὶ κτήνη, ὁ δὲ Ἀμερικανὸς ζῇ μεμονωμένος ἐν τῇ ὑπερηφάνῳ καὶ σκληρᾷ αὐτοῦ ἀνεξαρτησίᾳ, ἔχων δέρμα ἄρκτου ἀντὶ χιτῶνος ἐξ ἐρίου, βέλος ἀντὶ λόγχης καὶ ῥόπαλον ἀντὶ ξίφους. Δὲν γνωρίζει οὗτος οὐδὲ ἤθελε συγκατανεύσει νὰ τρέφηται διὰ φοινίκων, πεπόνων ἢ γάλακτος καμήλου, ἀλλ' εὐωχούμενος ζητεῖ σάρκας καὶ αἷμα, οὐδὲ ἐξύφανεν ἔτι τὸ ἔριον τῆς αἰγός, ἵνα κατασκευάσῃ σκηνάς, ἀλλ' οἰκοδομεῖ τὴν καλύβην διὰ τοῦ φλοιοῦ καταπεσούσης πτελέας· δὲν ἐδάμασε τὸν ἵππον, ἵνα διώξῃ τὴν δορκάδα, ἀλλὰ διὰ τῆς ἰδίας ταχύτητος συλλαμβάνει τὴν ἄλκην. Ὁ Ἀμερικανὸς δὲν συνέχεται διὰ τῆς καταγωγῆς μετὰ μεγάλων πεπολιτισμένων ἐθνῶν, οὐδὲ ἔχει χρονικὰ ἀναμιμνήσκοντα τὰ ὀνόματα τῶν προγόνων. ἀλλὰ σύγχρονοι τῶν πάππων αὐτοῦ εἰσὶν αἱ γηραλέαι δρῦς, οἱ δὲ τάφοι τῶν πατέρων, μνημεῖα τῆς φύσεως καὶ οὐχὶ τῆς

(*) Burnus

ἱστορίας, ὑψοῦνται ἄγνωστοι ἐν μέσῳ ἀβάτων δασῶν. Τὸ πᾶν ὡς ἔπος εἰπεῖν ἐμφαίνει παρὰ τῷ Ἀμερικανῷ τὸν μὴ ἐξημερωθέντα εἰσέτι ἄγριον, παρὰ δὲ τῷ Ἄραβι τὸν ἐκβαρβαρωθέντα πεπολιτισμένον.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΣΤΙΧΟΥΣ

Η ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΨΑΛΤΗΡΙΟΥ

Ὅταν ξυπνοῦν καταχνιασμένοι οἱ ἀγροί, λουσμένοι μὲ τὰ δάκρυα τῆς νύχτας, καὶ τὰ στάχυα σηκώνουν τὰ ξανθά τους κεφάλια πρὸς τὸ φῶς καὶ οἱ παπαροῦνες ἀνεμίζουν τὴν ἀνάλκρφη πορφύρα τῆς παρθενικῆς δόξας στοὺς νεογέννητους ζεφύρους καὶ ἀπὸ τοὺς θάμνους ἀντηχεῖ τὸ πουρπούλισμα τῶν ἐρωτικῶν φτερῶν, εἶμαι ὁ γαλάζιος καπνὸς ποὺ ἀνεβαίνει πρὸς τὸν ὁλόξανθον θόλον, ἀγκαλιασμένος μὲ τὸ ἀργὸ καὶ θλιμμένο θυμίαμα τῆς ἀγριοβιολέττας.

Ὅταν τὸ μορφόχρωμα τοῦ ἡλιογέρματος ἀγκαλιάζει τοὺς βαθυτάτους λόγγους καὶ τὰ κουρασμένα ξέ λωνα στρέφουν λυπητερὰ κινήματα πρὸς τὶς βαθύτατες ῥίζες καὶ ἡ αὔρα λιγοθυμάει ἐπάνω στὶς πράσινες ἀγκαλιὲς καὶ οἱ φωνὲς τοῦ δάσους βουβαίνονται γύρω ἀπὸ τὸ ξεψύχισμα τοῦ φωτός, οἱ σιλουανοὶ θεοὶ θρηνοῦν κάτω ἀπὸ τοὺς μεγάλους κορμοὺς καὶ ἀπὸ τῶν ῥιζῶν τὰ βάθη ἀνεβαίνει στὶς ἀργοσάλευτες κορφὲς ἡ δίψα ἑνὸς κακινούργιου καὶ μυστικοῦ Ἥλιου. Εἶμαι ἡ λαχτάρα τοῦ λόγγου ποὺ ἀνεβαίνει κατὰ τὴν ἄρθαστη πηγὴ τοῦ φωτός.

Τὰ μάτια κουρασμένα στῆς ζωῆς τὸ φωσφόρισμα γυρίζουν ψηλὰ κατὰ τὰ ἀσημένια σύνεφα καὶ ἀπὸ τὰ μεγνοσταλγιῶν. Τὰ χέρια ἀποκαμωμένα ἀπο τοῦ ἀλετριοῦ τὸν ἀγῶνα ὑψώνουν ματωμένα δάχτυλα πρὸς τοὺς χρόνους τῶν ἀφθάστων ἄστρων. Τὰ μεγάλα χλωμὰ μέτωπα, αὐλακωμένα ἀπὸ τῆς ζωῆς τὸ πέρασμα ζητοῦν ἀπὸ τὸ στερέωμα τὸ δροσιστικὸ ῥίθημα τῶν πανσελήνων. Τὰ γόνατα ἀποκαμωμένα λυγίζουν κατεμεσῆς τοῦ δρόμου, τοῦ δρόμου ποὺ εἶν' ἀμέτρητος ὀπίσω καὶ εἶνε ἄρθαστος ἐμπρός. Καὶ τότε ἕνας ἀόρατος κρίνος, ἀργοσκλεύοντας στὸ λαμπαδωτὸ καὶ ἄπλερο κλωνάρι του, ψηλώνει, λουλουδένιο φάντασμα, πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἀγγίζει μὲ τὸν πόνον τῆς γῆς τοὺς ἀδάκρυτους θόλους. Εἶμαι ὁ κρίνος.....

Κάτω ἀπὸ τὴ μελίχρυση ἡμέρα τῶν ἱερῶν θόλων ἕνα ἀπέραντο καὶ βουβὸ γονάτισμα. Κι' ἀπάνω στὸ χῶμα τοῦ νεκροῦ οἱ πόνοι κ' οἱ ἐπιθυμίες καὶ τὰ ὀνείρατα καὶ οἱ μεταμέλειες καὶ οἱ δίψες, ἕνας κῆπος ἀπὸ φαρμακευμένους ἀνθοὺς. Κι' ἀπὸ κάθε ἄνθὸν μία βαρειὰ καὶ δηλητηριασμένη εὐωδία ἀνεβαίνει πρὸς τὰ λευκὰ μάρμαρα καὶ τὰ θαμπὰ μωσαϊκὰ καὶ τὰ θλιμμένα κρύσταλλα. Καὶ οἱ λαμπάδες τρεμοσβύνουν ἀπὸ τὴ θειαφένια πνοὴ καὶ τὰ στεγνὰ πρόσωπα τῶν ἁγίων καὶ τῶν μαρτύρων χλωμιάζουν ἀπὸ τὸ βαρὺ θυμίαμα τῶν φαρμακευμένων ἀνθῶν. Καὶ τῶν θόλων ψηλὰ τὸ μελίχρυσο φῶς ἀντιλαλοῦν ἁρμονίες αἰώνων καὶ δοξαστικῶν ἀπὸ τὰ χείλια τῶν λευκότερων θρόνων. Εἶμαι ἡ πνοὴ τοῦ φαρμακεμένου κήπου καὶ ἡ πνοὴ τῶν ἀγγελικῶν αἰώνων. Εἶμαι ἡ ψυχὴ τοῦ Ψαλτηρίου.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΡΥΦΗ ΑΓΑΠΗ

Ἐπρόβαιναν οἱ ἴσκιοι τρανοὶ καὶ πελώριοι, πίσω ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ πίσω ἀπ' τὰ βουνά, κ' ἔσβυναν τ' ἀστέρια τοῦ βραδυοῦ 'πάνω στὸν οὐρανό.

Καὶ ὅλα μὲ τ' ἀσημένιο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἐπέρναν κάποια χάρη, κάποιαν ἀπόκρυφη ὠμορφιά, κι' ὅλα βυθίζονταν σ' ἕναν ὕπνο ἡδονικό, ποὺ ἔφερνε μπροστὰ στὰ μάτια τους τὸ πλειὸ γλυκὸ ὄνειρο, τῆς ὁλόστρωτης γαλήνης τὴ γλύκα, τῆς μονξιᾶς τὴ βαθειὰ μελαγχολία, τὸ μεθύσι τῶν στοχασμῶν μέσ' στὴν ἀτάραχη ἡσυχία, ποὺ τῆς ἐρημιᾶς τὸν μυστηριώδη, τὸν ἀθώρητο καὶ βουβὸ κόσμο ἐξυπνοῦσε.

Στὰν ἔρημο λόγγο, περπατοῦσαν δυὸ γυναῖκες μονάχες, μιὰ φτωχομάννα μὲ τὴν ὤμορφη, τὴ χιλιάκριβη της κόρη. Καὶ περπατοῦσαν βικστικὲς νὰ φθάσουν μιὰ ὥρα ἀρχήτερα στὸ ἀγαπημένο τους χωριό. Καὶ σὰ νὰ ἔσκιαζε τῆς δυὸ γυναῖκες τὸ συχνὸ ξεφωνητὸ τῆς κουκουβάγιας καὶ τῶν κλαριῶν τὸ ἀργὸ σάλεμα ποὺ ζωντάνευε κάτω τοὺς ἴσκιους καὶ σὰν νἄδινε θάρρος 'στῆς δυὸ γυναῖκες τ' ἀλλοργινὸ τραγοῦδι τοῦ στρατοκόπου, τὸ γλυκολάλημα τῆς φλογέρας στὰ πλάγια τοῦ βουνοῦ, καὶ σὰν νὰ τοὺς ἔβγανε κάθε φόβο τ' ἀγνάντεμα τῶν λευκῶν σπιτιῶν τοῦ χωριοῦ στ' ἀντικρυνὸ βουνό. Καὶ περπατοῦσαν οἱ δυὸ γυναῖκες καὶ ποῦ καὶ ποῦ 'μιλοῦσαν. Χολόσκαγε καὶ βλαστημοῦσε ἡ μάννα ἡ καλὴ γιὰ τὸ ἀργητό τους αὐτό. Κι' ἡ ὤμορφη κόρη ἔφερνε στὸ νοῦ της μιὰ μιὰ τῆς ὁρμήνειες τῆς μητέρας της. Κ' ἔφερνε στὸ νοῦ της κάθε καλὸ καὶ κάθε κακὸ λόγο ποὺ εἶχε ἀκούσει, κ' ἔφερνε κἄτι ἄλλο ἀκόμη στὸ νοῦ της, τὴν ὥρα ἐκείνη· τὴν κυρή της ἀγάπη καὶ κάθε κουβέντα ποὺ εἶχε ἀκούσει γιὰ ζωτικὰ καὶ γιὰ στοιχειά. Κ' ἔριγνε γύρω της πότε ματιὲς φοβισμένες, καὶ πότε ματιὲς περήφανες καὶ πότε ὁλόγλυκες ματιὲς δίπλα στὴ μανοῦλα της, ποὺ τῆς εἶχε εἰπεῖ τόσα γιὰ τὴς χάρες καὶ τὰ στολίδια τῆς τιμῆς, καὶ τόσα γιὰ τὸ κομάρι καὶ τὴ δόξα τοῦ σπιτιοῦ καὶ τόσα γιὰ τὴν παληκαριὰ καὶ τὸ τιμημένο ὄνομα τοῦ πατέρα της. Κι' ὅλο περπατοῦσαν οἱ δυὸ γυναῖκες νὰ φθάσουν μιὰ ὥρα ἀρχήτερα στὸ χωριό τους.

Ζυγῶσαν τώρα στὸ ποτάμι τὸ χιλιοϊσκιωμένο ἀπὸ τὰ δένδρα ποὖχε γύρω του. Ἦταν τὸ ποτάμι στοιχειωμένο καὶ ἦταν ἡ ὥρα ἄσχημη ποὖ τὸ περνοῦσαν. Τὸ ξέρει αὐτὸ ἡ μάννα ἡ καλὴ καὶ σούβει καὶ μηνάει τῆς κόρης νὰ προσέχῃ στὸ πέρασμα τοῦ ποταμιοῦ, γιὰ ὅτι καὶ ν' ἀκούσῃ, γιὰ ὅτι κι' ἂν ἰδῇ, μὴν τύχῃ καὶ ξεγελασθῇ καὶ μιλιὰ βγάνει ἀπὸ τὸ στόμα της, γιατὶ θὲ νὰ χαθῇ, θὰ πάρουν τὴ μιλιά της οἱ Νεράιδες Καὶ ἀπὸ ἄλλη τῶξερε φορὰ ἡ κόρη κι' ἔδεσε καλὰ στὸ νοῦ της τῆς μάννας τὸ λόγο, καὶ οἱ δυὸ γυναῖκες κοντὰ κοντὰ ἡ μιὰ στὴν ἄλλη κατεβαίνουν στοῦ ποταμιοῦ τὸν ὄχτο. Δενδροφυτεμένο ἦταν τὸ ποτάμι, ἀνθισμένες ἦταν γύρω του οἱ δάφνες καὶ μοσχοβολοῦσαν, πολλὲς ἦταν οἱ μυρτιὲς καὶ τ' ἄλλα δένδρα καὶ μέσα βαθειά, στὴν κοίτη του, κυλοῦσε λιγοστὸ νερὸ, ποὖ τὸ μουρμούρισμά του ἔμοιαζε μὲ παρράπονο καρδιᾶς ἀδικημένης.

Ἤξερε ὁ κόσμος τί ἔλεγε γιὰ τὸ στοιχειωμένο ποτάμι κι' ἀλλοίμονο στὸν ἐλαφροΐσκιωτο ποὖθελε τὸ περάσῃ τὴν ὥρα τὴν κακή. Ξάφνου τὸ ποτάμι ὅλο ἐβούιξε ἀπὸ ἕνα γέλοιο μυριόστομο κι' ἕνα γέλοιο γλυκύτατο σὰ μουσικὴ, γέλοιο ξεκαρδιστό. Καὶ μέσα ἀπὸ τοὺς ἴσκιους τῶν ροδοδαφνῶν καὶ πίσω ἀπὸ τὰ μύρτα καὶ τὰ δένδρα

κι' ὁλόγυρα στὸ μεγάλο πλάτανο βαθειὰ στοῦ ποταμιοῦ τὴν κοίτη, ξεπετάχτηκαν ὁλόγυμνες πεντάμορφες Νεράϊδες ἀνθοστολισμένες κ' ἐβάσταγαν ἄλλες ἄρπες στὰ χέρια τους κι' ἄλλες αὐλοὺς ἐπαίζαν κι' ἄλλες τούμπανα, ἄλλες χορεύαν κι' ἄλλες παίζανε καὶ ἐλουζόνταν μέσα στὸ λιμνασμένο πάρα πέρα νερὸ τοῦ ποταμιοῦ. Κι' ὅλες λαμποκοποῦσαν ἀπὸ τὴν ὀμορφιὰ καὶ φάνταζαν τὰ στήθια καὶ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τὰ γυμνὰ κάτω ἀπ' τὰ τεντημένιο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, σὰ νάταν ἀπὸ φίλντισι καὶ ἀπὸ μαργαριτάρι.

Ἤτανε ἡ κόρη ἐλαφροίσκιωτη κι' ἀλαφιάσθη στὸ πανώρηο καὶ θυμάσιο ἐκεῖνο πανόραμα. Ἐστάθη μιὰ στιγμὴ καὶ τρομασμένη ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας της. Ἔνοιωσε ἡ μάννα πῶς θάβλεπε ἡ κόρη της κάποιο στοιχειὸ καὶ πάντα νόημα τῆς ἔκαμε μὴν τύχη καὶ μιλήση. Μὰ τοῦ κάκου, ἡ μάνα γύριζε γιὰ νὰ τὸ ἰδῇ κι' αὐτὴ οὔτε ἔβλεπε οὔτε καὶ ἄκουγε τίποτα.

Μὰ ἔπρεπε νὰ περάσουν τὸ ποτάμι τὸ γρηγορότερο καὶ ἡ κόρη συνείθισε σὲ λίγο στὸ πανόραμα τὸ ζωτικὸ, ἀρχίνησε νὰ περπατῆ, τότε καὶ οἱ Νεράϊδες ἄρχισαν νὰ τρέχουν γύρω της κι' ἄρχισαν τὰ πειράγματα καὶ τὰ ταξίματα κι' ἄρχισαν νὰ τῆς λένε λόγια πονηρὰ, λόγια ἀδιάντροπα κι' ἀρχίσαν χίλια περιπαίγματα καὶ χίλια νὰ τῆς δίνουν φιλήματα, μὰ ἡ κόρη πάντα βάστηγε σφιχτὰ τὰ δόντια της γιὰ νὰ μὴν τύχη καὶ μιλήση ἢ γελάση καὶ ξέφευγε σιγὰ σιγὰ τὰ μάγια τῶν Νεράϊδων.

Λίγο ἀκόμη καὶ περνοῦσαν στὴν ἄλλη ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, ὅταν ξεπετάχθη μέσ' ἀπ' τῆς Νεράϊδες μιὰ ξανθὴ ὀμορφιὰ καὶ στέκει ἐμπρὸς στὴ δόλια κόρη καὶ μὲ πεῖσμα καὶ μὲ περιπαίγματα ἄρχισε νὰ τῆς μιλάη γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς κόρης τὴν κρυφή, καὶ ξεφωνοῦσε τὄνομα τοῦ ἀγαπημένου μὲ περιφρόνια καὶ ὅλες μαζῆ οἱ ἄλλες οἱ Νεράϊδες τὸ ξανακρωάζανε τ' ὄνομα τοῦ ὀμορφονιοῦ καὶ τόπερναν πάλι οἱ ἀντίλαλοι καὶ τό 'φερναν ψηλὰ ἴσα μὲ τῆς ὁλοτρόγυρα βουνοκορφές. Καὶ ἡ ξανθὴ Νεράϊδα τῆς ἔλεγε πάντα πῶς δὲν τὴν ἀγαπάει τὴν ὀρφανὴ, πῶς τὴν γελοῦσε, γιατὶ ἀγαποῦσε ἄλλη.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ζωντάνεβε μπροστά της ἡ πλειὸ τρανὴ λαχτάρα κ' ἔβγαινε μὲ πεῖσμα κι' ὀμορφιὰ νὰ χτυπήση καὶ νὰ σβύση τὴν πλειὸ γλυκειὰ ἐλπίδα ποὔτρεφε ἡ παρθένα τῆς μυστικῆς κι' ἀληθινῆς ἀγάπης της. Σὲ ὅλες τῆς ἄλλες χαρὲς καὶ χάρες, ἐλπίδες καὶ φροντίδες, ἔγνοιες, ντροπὲς καὶ φοβέρες ποὺ γίνηκαν μπροστά της Νεράϊδες ἀνθοστολισμένες, τραγουδίστρες, χορεῦτρες περιπαῖχτρες, μάγισσες, σ' ὅλες, σ' ὅλες ἄντεχε ἡ κόρη, μὰ στὴ σκληρὴ Νεράϊδα ποὺ ἔπαιζε μὲ τὸν κρυφό της πόνο καὶ ἐπόμπεβε τὴν πρώτην καὶ τὴν ὑστερνή της ἀγάπη, δὲν ἐβάσταξε ἡ παρθένα. Ἐχτύπησε ἡ καρδιά της δυνατὰ, σὰ νὰ πληγώθη, ἐφούσκωσαν τὰ στήθια της σὰ νὰ ξεχείλαγε μέσα της τ' ἄχτι, ἐβούρκωσαν τὰ μάτια της κι' ἄνοιξε τὸ στόμα της γιὰ ν' ἀπαντήση στὴν ἀσπλαχνη Νεράϊδα. Ξέχασε τὴν ὥρα ἐκείνη τὴν ὁρμήνεια τῆς μητέρας της κ' ἔτσι, ἀλλοίμονο, τῆς πῆραν οἱ Νεράϊδες τὴ μιλιὰ κ' ἔμεινε βουβὴ γιὰ πάντα κ' ἔμεινε καὶ ἡ ἀγάπη της κρυφὴ γιὰ πάντα!

Χρῖστος Βαρλέντης.

ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΙΣΤΕΩΣ

ΤΟΛΣΤΟΗ

Ἀπαντῶν εἰς τὸν ἀφορισμὸν τῆς Συνόδου, ὁ Ρῶσος συγγραφεὺς Λέων Τολστόη ἀπηύθυνε διαμαρτύρησιν περιέχουσαν ὁμολογίαν πίστεως. Τὸ ἔγγραφον τοῦτο περιφερόμενον ἤδη εἰς τα ρωσικα Πανεπιστήμια, καθίσταται δυστυχῶς εὐαγγέλιον εἰς μέρος τῆς ρωσικῆς νεολαίας ἥτις ἠγανάκτησεν ἐπὶ τῷ ἀφορισμῷ συγγραφέως δημοφιλοῦς κατ' ἐξοχήν. Τα κυριώτερα ἀποσπάσματα τῆς ὁμολογίας του, ἥτις ἀπέβη ἤδη περιβόητος ἐν Ρωσίᾳ καὶ συνταράσσει δυστυχῶς βαθέως τὰ πνεύματα ἔχουσιν ὡς ἑξῆς :

Ὁ Λέων Τολστόη ἐξεγειρόμενος κατὰ τῆς ἐπισήμου ρωσσικῆς Ἐκκλησίας ἥτις τὸν ἀπέρριψεν ἐκ τῶν κόλπων αὐτῆς ἐκσφενδονίζει δίκην κεραυνῶν : « Ἀπηρνήθην τὴν λεγόμενην ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τοῦτο εἶνε ἀπολύτως ἀληθές· ἀλλὰ δὲν ἀπηρνήθην τὴν Ἐκκλησίαν ἐπαναστὰς κατὰ τοῦ Κυρίου. Ἀπεναντίας τὴν ἀπηρνήθην θελήσας δι' ὅλων τῶν δυνάμεων τῆς ψυχῆς μου νὰ ὑπηρετήσω τὸν Θεόν. Συλλαβὼν ἀμφιβολίας τινας περὶ τῆς ἀληθείας τῆς Ἐκκλησίας, ἀφιέρωσα πολλὰ ἔτη εἰς τὴν θεωρητικὴν καὶ πρακτικὴν μελέτην τῆς διδασκαλίας αὐτῆς, πρὶν τὴν ἀπαρνηθῶ, καὶ νὰ χωρισθῶ λαοῦ, μεθ' οὗ μὲ συνδέει ἄρρηκτος ἀγάπη.

Ἔνθεν μὲν ἠγωνίσθην νὰ ἀναγνώσω πᾶν τὸ ἀνκφερόμενον εἰς αὐτὴν τὴν διδασκαλίαν καὶ προσηλώθην εἰς τὴν μελέτην καὶ τὴν κριτικὴν ἐξέτασιν τῆς δογματικῆς θεολογίας· ἑτέρωθεν συνεμορφώθην αὐστηρῶς ἐπὶ ἓν περίπου ἔτος εἰς πάντα τὰ παραγγέλματα τῆς Ἐκκλησίας τηρῶν πάσας τὰς νηστείας, παρευρισκόμενος εἰς πάσας τὰς θρησκευτικὰς τελετάς. Καὶ ἐπείσθην, ὅτι ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας εἶνε θεωρητικῶς ἓν ψεῦδος πονηρὸν καὶ ἐπιβλαβὲς, πρακτικῶς δὲ συνονθύλευμα βαναύσων δυσειδαιμονιῶν καὶ μαγεία ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἀπολύτως ἐξαφανίζεται τὸ πνεῦμα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας. Τότε ἀπηρνήθην πράγματι τὴν Ἐκκλησίαν. Ἔπαυσα νὰ ἐκτελῶ τὰ δόγματα καὶ τα παραγγέλματα αὐτῆς, καὶ ἐν τῇ διαθήκῃ μου συνέστησα νὰ μὴ προσκαλέσωσι παρὰ τὴν σορόν μου, ὅταν ἀποθάνω, οὐδένα ἀντιπρόσωπον τῆς Ἐκκλησίας. ἀλλὰ νὰ ἐξαφανίσωσι τάχιστα τὸ πτῶμά μου, ὡς πράττει τις εἰς πρᾶγμα ἀπεχθὲς καὶ ἀνωφελὲς, ὅπως μὴ γίνῃ αἰτία εἰς τοὺς ζῶντας ἐνοχλήσεων Ἰδοὺ τὸ Πιστεύω μου ;

Πιστεύω εἰς Θεὸν ὅστις δι' ἐμὲ εἶνε τὸ Πνεῦμα, ὁ Ἔρως, ἡ Ἀρχὴ τοῦ Παντός. Πιστεύω ὅτι ὑπάρχει ἐν ἐμοὶ ὡς ὑπάρχω ἐν Αὐτῷ· πιστεύω ὅτι ἡ θέλησις τοῦ Θεοῦ οὐδέποτε ἐξερράσθη διαυγέστερον καὶ καθαρώτερον ἢ ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ ἀνθρώπου Χριστοῦ. Ἀλλὰ δὲν δύναταί τις νὰ θεωρήσῃ τὸν Χοιστὸν ὡς Θεὸν καὶ νὰ τῷ ἀπευθύνῃ προσευχὰς, χωρὶς νὰ διαπράξῃ κατὰ τὴν γνώμην μου, τὴν μεγίστην ἱεροσυλίαν. Πιστεύω ὅτι ἡ ἀληθὴς εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου συνίσταται εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς θείας βουλήσεως· πιστεύω ὅτι ἡ θέλησις τοῦ Θεοῦ ἐπιβάλλει παντὶ ἀνθρώπῳ νὰ ἀγαπᾷ τοὺς ὁμοίους του καὶ νὰ πράττῃ πάντοτε πρὸς τοὺς ἄλλους ὡς ἐπιθυμεῖ νὰ πράττωσιν οἱ ἄλλοι πρὸς αὐτὸν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου, κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον, πάντες οἱ νόμοι καὶ οἱ προφῆται κρέμαντται. Πιστεύω ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς δι' ἕκαστον ἡμῶν, εἶνε νὰ ἀνκπτύσσῃ τὴν ἐν αὐτῷ ἀγάπην, καί πιστεύω ὅτι ἡ ἀνάπτυξις αὕτη τῆς ἡμετέρας δυνάμεως τοῦ ἀγαπᾶν θὰ παρασχῇ ἡμῖν ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ εὐτυχίαν, ἥτις θὰ αὐξήσῃ ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ καὶ ἐν τῷ ἄλλῳ κόσμῳ μακαριότητα, κατὰ τοσούτῳ τελειοτέραν, καθόσον θὰ μάθωμεν νὰ ἀγαπῶμεν πλειότερον. Πιστεύω προσέτι ὅτι αὐτὴ ἡ αὔξησις τῆς ἀγάπης θὰ συντελέσῃ, ὑπὲρ πᾶν ἄλλο, νὰ ἱδρυθῇ ἐπὶ τῆς γῆς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τοὐτέστι νὰ ἀντικαταστήσῃ ὀργάνωσιν βίου καθ' ἣν ἡ διχόνοια, τὸ ψεῦδος, καὶ ἡ βία εἶνε παντοδύναμα, διὰ νέας τάξεως, καθ' ἣν θὰ βασιλεύσωσιν ἡ ὁμόνοια, ἡ ἀδελφότης καὶ ἡ ἀλήθεια. Πιστεύω ὅτι ἵνα προοδεύωμεν ἐν τῇ ἀγάπῃ ἓν μέσον ἔχομεν, τὴν προσευχήν, ὄχι τὴν δημοσίαν προσευχὴν, ἐν τοῖς Ναοῖς τὴν ὁποίαν ὁ Χριστὸς ρητῶς ἀπεδοκίμασε, κατὰ Ματθαῖον, ἀλλὰ τὴν προσευχὴν τῆς ὁποίας αὐτὸς ἔδωκε τὸ παράδειγμα, τὴν μονήρη προσευχὴν, ἥτις σκοπεῖ νὰ ἐνισχύσῃ ἐν ἡμῖν τὴν συνείδησιν τοῦ σκοποῦ τῆς ἡμετέρας ζωῆς, καὶ τὸ συναίσθημα ὅτι ἐξαρτώμεθα μόνον ἐκ τῆς θελήσεως τοῦ Θεοῦ.

Καθόσον ἀφορᾷ εἰς τὰς διδασκαλίας ἐκ τῶν ὁποίων ἐχειραφετήθην διὰ τόσον δοκιμασιῶν, δὲν δύναμαι πλέον νὰ ἐπανελθω· τὸ πτηνὸν τὸ ὁποῖον ἀπέπτη, δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ πλέον εἰς τὸ κέλυφος τοῦ αὐγοῦ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐξῆλθεν.

Ὁ ἀρχόμενος νὰ ἀγαπᾷ τὸν Χριστιανισμὸν ὑπὲρ τὴν ἀλήθειαν, θά καταλήξῃ ταχέως νὰ ἀγαπᾷ τὴν αἵρεσίν του ἢ τὴν ἐκκλησίαν του πλειότερον τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ νὰ ἀγαπᾷ τὸ ἴδιον πρόσωπόν του ὑπὲρ πᾶν ἐν τῷ κόσμῳ.

Διῆλθον, ἀλλὰ κατὰ διάφορον ἔννοιαν, αὐτάς τάς φάσεις περὶ ὧν ὁμιλεῖ ὁ Κολερίγ· ἤρχισα νὰ ἀγαπῶ τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν πλειότερον τοῦ προσώπου μου, καὶ ἔπειτα ἠγάπησα τὸν Χριστιανισμὸν πλειότερον τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας· τώρα ἀγαπῶ τὴν ἀλήθειαν ὑπὲρ πᾶν ἐν τῷ κόσμῳ· ἀλλὰ μέχρι τοῦδε ἡ ἀλήθεια δι' ἐμὲ συγχέεται μὲ τὸν Χριστιανισμὸν, ὡς τὸν ἐννοῶ. Ὁμολογῶ λοιπὸν τὸν Χριστιανισμὸν καὶ εἰς τὰς προσπαθείας μου νὰ συμμορφώσω τὰς πράξεις μου πρὸς τὰς πεποιθήσεις μου, ὀφείλω νὰ ζῶ ἐν τῇ εἰρήνῃ καὶ τῇ χαρᾷ, καὶ νὰ δύναμαι ὁμοίως ἐν τῇ εἰρήνῃ καὶ τῇ χαρᾷ νὰ πορεύωμαι πρὸς τὸν θάνατον.

Λέων Τολστόη

ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΙ

Ὁ Κάϊζερ τῆς Γερμανίας ἀπέστειλε πρὸ ὀλίγου καιροῦ δύο μεγάλα πολεμικὰ τὴν νῆσον Παπούαν, μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ βομβαρδίσουν ἀμειλίκτως τὰς καλύβας τῶν ἀγρίων κατοίκων της καὶ ἀποβιβάζοντα ἀγήματα εἰς τὴν ξηρὰν νὰ περάσουν ὅλους τοὺς μαύρους ἐν στόματι μαχαίρας.

Ἡ Παπούα εἶνε μία μεγάλη νῆσος τοῦ Σιρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ζοῦν δικσκορπισμέναι ἐδῶ κι' ἐκεῖ πολλαὶ φυλαὶ ἀγρίων. Αἱ φυλαὶ αὗται διαφέρουν μόνον ὡς πρὸς τὰ ἤθη καὶ τοὺς τρόπους, ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἔποψιν τοῦ πολιτισμοῦ εὑρίσκονται εἰς τὴν αὐτὴν κατωτάτην βαθμίδα ἀνκπτύξεως. Οἱ κάτοικοι περιφέρονται ὅλοι γυμνοὶ ὅπως τοὺς ἐγέννησεν ἡ μάννα των καὶ εἰς τὰ χέρια των, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, κρατοῦν βαρεῖς κεφαλοθραύστας. Καθὼς ὅλοι οἱ ἄγριοι, ἀγαποῦν καὶ αὐτοὶ τὰ στολίδια καὶ φοροῦν εἰς τὸν λαιμόν των περιδέραια

ἀπὸ κόκκαλα ζώων καὶ ἀπὸ τὰ δόντια τῶν ἐχθρῶν τοὺς ὁποίους φονεύουν. Βάφουν τὰ σώματά των κόκκινα. κίτρινα ἢ ἄσπρα, ἀναλόγως τῆς ἰδιοτροπίας των ἢ τοῦ ἰδιαιτέρου συρμοῦ, ὅστις ἐπικρατεῖ εἰς κάθε φυλήν.

Οἱ κατοικοῦντες εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς νήσου κατασκευάζουν καλύβας ἀπὸ καλάμια, μέσα εἰς τὰς ὁποίας ζοῦν. Ὅσοι μένουν εἰς τὰ ἐνδότερα, κατοικοῦν μέσα εἰς τὰ κουφάρια τῶν δένδρων. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν εἶνε «κυνηγοὶ κεφαλῶν», μὲ ἄλλους λόγους δὲν ἔχουν ἄλλη δουλειὰ παρὰ νὰ κυνηγοῦν τοὺς ὁμοίους των καὶ φονεύοντες αὐτοὺς νὰ τοὺς ἀποκεφαλίζουν καὶ νὰ πωλοῦν τὰς κόμας των.

Οἱ Παπουᾶι εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Καννίβαλοι καὶ οἱ Εὐρωπαῖοι οἱ ὁποῖοι κάμνουν πὴν ἀνοησίαν νὰ προχωρήσουν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς νήσου εὑρίσκουν τραγικὸν θάνατον μεταξὺ τῶν ὀδόντων τῶν ἀγρίων ἐκείνων.

Τοιαύτην τύχην ὑπέστη ἐσχάτως καὶ ὁ ἀτυχὴς γερμανὸς βαρῶνος Βροῦνος Μένκε, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν περιέργειαν νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Παπούαν.

Αἱ περιπέτειαι τοῦ Μένκε εἶνε μυθιστορηματικώταται καὶ οἱ ἀναγνῶσταί μας θὰ εἶνε βεβαίως περίεργοι νὰ μάθουν τὸ οἰκτρὸν τέλος τοῦ γερμανοῦ περιηγητοῦ καὶ μερικῶν ἐκ τῶν συντρόφων του.

Ὁ βαρῶνος Μοῦνκε ἦτο υἱὸς τοῦ περιφήμου γερμανοῦ ἑκατομμυριούχου Μένκε, τὸν ὁποῖον ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας συνειθίζει νὰ λέγῃ «βασιλέα τῆς ἐπιχειρήσεως», διότι ἔχει μεγάλα βιομηχανικὰ ἐργοστάσια εἰς τὴν Βρουνσβίκην.

Ὁ πατήρ του ὠνειρεύετο νὰ τὸν κάμῃ βιομήχανον, ἀλλ' ὁ νέος ἐτρελλαίνετο διὰ τὰ ταξείδια καὶ ἀπὸ μικρὸς εἶχε τὴν μανίαν τῶν περιπετειῶν. Καὶ τὸν υἱὸν Μένκεαί ἀφηγήσεις τοῦ ἡγεμόνος τοῦ Μονακὸ τὸν ἔκαμαν νὰ ποθήσῃ καὶ αὐτὸς τὰ ταξείδια. Ἐτόλμησε τότε νὰ κάμῃ εἰς τὸν ὑψηλὸν φίλον του μίαν παράκλησιν.

Νὰ τοῦ δανείσῃ τὴν περίφημον θαλαμηγόν του «Πριγκήπισσαν Ἀλίκην», ἡ ὁποία ἔκαμε τόσα παράτολμα ταξείδια καὶ τόσας ἐνδιαφερούσας ἐπιστημονικὰς ἐξερευνήσεις,— νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς νήσους τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ.

Ὁ πρίγκηψ δὲν ἠθέλησε νὰ χαλάσῃ τὸ χατῆρι τοῦ νεαροῦ φίλου του καὶ προθύμως ἔθεσε τὸ πλοῖόν του εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ. Παρ' ὀλίγον μάλιστα νὰ τὸν συνοδεύσῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὸ ταξείδι, ἀλλ' ὡς νὰ τοῦ ἔλεγε κάποιο προαίσθημα τί ἔμελλε νὰ συμβῇ, τὴν τελευταίαν στιγμὴν μετενόησε καὶ ἔμεινε.

Πρὸ ὀλίγων λοιπὸν μηνῶν ἡ «Πριγκίπισσα Ἀλίκη» ἐξήρχετο τοῦ λιμένος τοῦ Ἀμβούργου φέρουσα μαζὶ μὲ τὸν βαρῶνον Μένκε καὶ ἓν ἐπιτελεῖον ἀπὸ εὐπαιδεύτους ἄνδρας ἀνήκοντας εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τῆς ἐπιστήμης ὡς καὶ ἓν πλήρωμα ἀπὸ ἐκλεκτοὺς Γερμανοὺς ναύτας. Ἦτο ἓν μέλος τῆς ἐπιστημονικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Βερολίνου. τὸ ὁποῖον εἶχε παρασημοφορηθῆ διὰ τὰ κατορθώματά του εἰς ἄλλας προγενεστέρας ἐξερευνήσεις· ἦτο ὁ ἰατρὸς τοῦ πλοίου ὁ δόκτωρ Ἔϊνορθ καὶ νεαρός τις ἐπιστήμων, ὅστις διετέλει ὡς βοηθὸς εἰς τὸν Ζωολογικὸν Κῆπον τοῦ Βερολίνου.

Ἡ «Πριγκήπισσα Ἀλίκη» ἔφθασε μετὰ δύο μῆνας εἰς τὴν Αὐστραλίαν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὁ Μένκε ἔστειλεν εἰς τὴν οἰκογένειάν του τὰς τελευταίας ἐπιστολάς του. Ὡμίλει περὶ μεγάλων ἀνακαλύψεων τὰς ὁποίας εἶχε κάμει κατὰ τὸν πλοῦν καὶ προέβλεπε μεγαλητέρας τοιαύτας εἰς τὴν Παπούαν.

Προσωρμίσθη ἐπὶ τέλους ἐκεῖ μετὰ παρέλευσιν τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τὴν ἀφιξίν του εἰς τὴν Αὐστραλίαν.

Ὅταν οἱ ἄγριοι εἶδον τὸ ὡραῖον πλοῖόν του συνέρρευσαν ὅλοι σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις εἰς τὴν παραλίαν. Οἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν, ὁπλισθέντες μὲ τόξα καὶ μὲ ρόπαλα, εἰσῆλθον εἰς τὰ μονόξυλά των καὶ ἐπλησίασαν εἰς τὴν «Πριγκήπισσαν Ἀλίκην», βάλλοντες ἀγρίας κραυγάς.

Ὁ Βροῦνος Μένκε ἦτο μανιώδης ἀνθρωπολόγος καὶ καὶ δὲν ἐζήτει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἴδῃ καὶ νὰ ἐξετάσῃ ἀπὸ πλησίον ἀγρίους ἀνθρώπους καὶ θαλάσσια θηρία. Εἰς τὰς ἀρχὰς ἐτκέφθη νὰ μὴ τοὺς πειράξῃ. Ἤθελε νὰ γίνῃ φίλος των καὶ νὰ κατακτήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην των. Ὅταν ὅμως οἱ Παπουανοὶ ἤρχισαν νὰ ἐκσφενδονίζουν ἐναντίον τοῦ πλοίου βροχὴν βελῶν, εἶδεν ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ λάβῃ τὰ μέτρα του. Ἔβγαλεν ὁ ἴδιος τὸ ρεβόλβερ του καὶ ἐπυροβόλησεν ἐπανειλημμένως. Δύο ἢ τρεῖς ἄγριοι πληγωθέντες καιρίως ἔπεσαν μὲ τὰ μοῦτρα μέσα εἰς τὴν θάλασσαν. Οἱ ἄλλοι ἐτράπησαν κακὴν κακῶς εἰς φυγήν.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ Βροῦνος Μένκε ἐνόμισεν ὅτι εἶχεν ἐξασφαλισθῆ ἀπὸ κάθε κίνδυνον. Πράγματι οἱ ἰθαγενεῖς ἤρχισαν νὰ τοῦ δεικνύουν μεγάλην φιλίαν, τὸν ἐπεσκέπτοντο τακτικὰ εἰς τὸ πλοῖόν του φέροντες εἰς αὐτὸν ἀναρίθμητα δῶρα.

Ὁ Βροῦνος Μένκε καὶ οἱ σύντροφοί του τόσον ἐνεθαρρύνθησαν μετ ὀλίγας ἡμέρας, ὥστε ἤρχισαν νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ πλοῖον των καὶ νὰ ριψοκινδυνεύουν εἰς πολυώρους ἐκδρομὰς εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς νήσου.

Μίαν ἡμέραν ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὴν ἀνατολικὴν ἀκτὴν τῆς Παπούας. Ὁ Μένκε συνωδεύετο ἀπὸ μερικοὺς ναύτας τοῦ πληρώματος, ἀπὸ τὸν ἰατρὸν τοῦ πλοίου Ἔϊνορθ καὶ ἀπὸ ἕνα ἄλλον Γερμανὸν ὀνόματι Κάρ.

Διηυθύνθησαν ἀνάμεσον ἀπὸ ἕνα παρθένον δάσος πρὸς τὰ ἐνδότερα. Συνήντησαν εἰς τὸν δρόμον των πολλοὺς γυμνοὺς μαύρους. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν εἶχαν τὰ σώματα τρομακτικῶς στιγματισμένα. Ὁ Βροῦνος Μένκε καὶ οἱ σύντροφοί του ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των, ἐχάθησαν εἰς τὸ δάσος....

Οἱ εὐάριθμοι ἄνδρες τοῦ πληρώματος, οἱ ὁποῖοι εἶχαν μείνει νὰ φυλάξουν τὴν «Πριγκήπισσαν Ἀλίκην», ἐπερίμεναν τὴν ἐπιστροφήν των μίαν ὥραν, δύο ὥρας, πέντε ὥρας. Ἀλλ' οὐδεὶς ἐφαίνετο.

Συνεφωνήθη τότε μερικοὶ ἐξ αὐτῶν νὰ ὁπλισθοῦν καὶ νὰ ὑπάγουν πρὸς ἀναζήτησιν τῶν συμπλωτήρων των.

Μετὰ περιπλάνησιν δύο ἡμερῶν ἀνὰ τὸ δάσος, οἱ ναῦται εὑρῆκαν κρυμμένον μέσα σὲ κάτι θάμνους τὸν δόκτορα Ἔϊνροθ. Εἶχε πληγωθῆ ἀπὸ ἕνα βέλος βουτηγμένον εἰς θανατηφόρον δηλητήριον. Ἀνέπνεεν ἀκόμη καὶ ἀφηγήθη εἰς αὐτοὺς ὅτι ὅλοι οἱ σύντροφοί του εἶχον ἐμπέσει εἰς παγίδα τῶν ἀγρίων καὶ ἐφονεύθησαν ἀνηλεῶς.

Ἦτο τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ παραμονὴ τῆς ἑορτῆς τοῦ Φέκνβιβ, τοῦ πνεύματος δηλαδὴ τὸ ὁποῖον κυβερνᾷ τὰς κατακιγίδας, αἱ ὁποῖαι ἐνέσκηπτον εἰς τὴν νῆσον κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην. Οἱ ἰθαγενεῖς ἐπίστευσαν ὅτι μία ἀνθρωποθυσία καὶ ἕνα συμπόσιον ἀπὸ ἀνθρωπίνας σάρκας θὰ κατηύναζον τὸν ἀδυσώπητον θεόν.

Ὅταν ὁ Μένκε καὶ οἱ σύντροφοί του εὑρέθησαν εἰς τὸ πυκνότερον μέρος τοῦ δάσους, εἶδαν ἔξαφνα χιλιάδας ἀγρίων να τοὺς περικυκλόνουν. Ἀναρίθμητα δηλητηριασμένα βέλη ἤρχισαν νὰ ἐκτοξεύωνται ἐναντίον των καὶ ἀπὸ τα πέριξ δένδρα.

Οἱ ἄγριοι περιεκύκλωσαν τὸν Βρεῦνον Μένκε, σαρκάζοντες εἰδεχθῶς. Ὁ ἰατρὸς τοὺς εἶδε νὰ τοῦ τρυποῦν τὸ σῶμα μὲ τὰ αἰχμηρὰ ἀκόντιά των, τοὺς εἶδε νὰ τὸν σύρουν κατόπιν εἰς ἕνα μέρος, ὅπου ἕνα μεγάλο καζάνι ἔβραζεν ἄνωθεν μεγάλης φωτιᾶς. Εἶδε γυμνὰς γυναῖκας νὰ χορεύουν μὲ ἀλαλαγμοὺς τριγύρω εἰς τὸ καζάνι καὶ νὰ παροτρύνουν τοὺς ἀγρίους νὰ κάμουν τὴν δουλειά των γλήγορα καὶ καλά.

Εἶδε τὸν Κὰρ καὶ τὸν Μένκε νὰ σπαράσσωνται εἰς τεμάχια καὶ τὰ τεμάχια ταῦτα νὰ ρίπτωνται εἰς τὴν βράζουσαν μεγάλην χύτραν.. ..

Ἐγένοντο ὅλαι αὐταὶ αἱ προετοιμασίαι διὰ τὸ συμπόσιον τριγύρω εἰς τὸν ἰατρὸν Ἔϊνροθ καὶ αὐτὸς ἔμενεν ἐξηπλωμένος εἰς τὸ ἔδαφος ὡς νεκρός. Κάθε στιγμὴν ἐνόμιζεν ὅτι θὰ τὸν σύρουν ἔξω ἀπὸ τοὺς θάμνους ὅπου ἐκρύπτετο διὰ νὰ συμμερισθῇ καὶ αὐτὸς τὴν τύχην τῶν συντρόφων του. Ἀλλὰ φαίνεται πῶς τὸν ἐλησμόνησαν. Ἔμεινεν ὅλην τὴν νύκτα εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Τριγύρω του τὸ καννιβαλλικὸν συμπόσιον ἐμαίνετο. Οἱ ἄγριοι ἔτρωγον τὰς βρασμένας σάρκας τῶν δυστυχῶν συντρόφων του.

Τὰ λοιπὰ μαντεύονται. Οἱ ναῦται ὡδήγησαν τὸν Ἔϊρονθ εἰς τὴν «πριγκήπισσαν Ἀλίκην», ἥτις ἀνεχώρησεν ἀμέσως ἀπὸ τὴν φρικώδη ἐκεῖνην νῆσον καὶ μετ' ὀλίγους μῆνας ἔφερε τὴν τρομερὰν εἴδησιν εἰς τὴν Γερμανίαν. Ἰδοὺ τόρα διατὶ ὁ Κάϊζερ ἀπεφάσισε νὰ στείλῃ δύο θωρηκτὰ εἰς τὴν Παπούαν, ὅπως τιμωρήσῃ τοὺς ἀγρίους διὰ τὸ ἀνόσιον ἔγκλημά των.

Φιλαναγνώστης

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ

τοῦ νεανικοῦ βίου τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη

(κατ' ἀφήγησιν αὐτοῦ)

«..... Εἶχον ἀχώριστον σύντροφον, μεθ' οὗ συνεμεριζόμην πάσας ἐν γένει τας περιπετείας τοῦ βίου. Κατά τινα ζοφερὰν νύκτα φοβεροῦ χειμῶνος, ἐν ᾧ εὑρισκόμεθα μόνοι ἐν τῷ κρησφυγέτῳ ἡμῶν, ὁ φίλος μου μὲ ἀφῆκεν, ὅπως ἐπισκεφθῇ τὸν ἐν Καλαβρύτοις οἰκοῦντα πατέρα αὐτοῦ. Μόλις ἀπεμακρύνθη τῆς οἰκίας ὀλίγον, ἤκουσα πυροβολισμούς, φωνὰς ἀγρίας, ὕβρεις γέλωτας.... Ἀδύνατον να σοὶ περιγράψω τὴν φρίκην τῆς στιγμῆς ἐκείνης.. . Ἁρπάσας τὸ ὅπλον μου, ὥρμησα να κατέλθω τοῦ κρημνοῦ, ὅτε οἴμοι ! διέκριναν τὸν φίλον μου ἄπνουν, παρ' αὐτῷ δὲ τρεῖς ἐνόπλους Τούρκους, χλευαστικῶς προσβλέποντας τὸ ἀσπαῖρον ἔτι σῶμα αὐτοῦ. Χωρὶς νὰ χάσω καιρόν, πυροβολῶ κατ' ἐπανάληψιν καὶ φονεύω τοὺς δύω Τούρκους, τοῦ δὲ τρίτου ὁρμήσας ἀποκόπτω τὴν κεφαλὴν δια τοῦ *γαταγανίου μου*. Μετὰ τοῦτο, κλαύσας πικρῶς ἐπὶ τοῦ νεκροῦ μου φίλου, ἔσπευσα νὰ ἐγκαταλείπω τὴν κατηραμένην ἐκείνην γῆν. Ἔκτοτε ὤμοσα ἄσπονδον μῖσος κατὰ τῶν Τούρκων, οὓς καὶ πρότερον ἐβδελυσσόμην, ἀναλογιζόμενος τὴν ἀρχαίαν εὐκλειαν τῆς ἀτυχοῦς πατρίδος μου Ἀπομακρυνθεὶς, μετέβην εἰς τὴν Ἑπτάνησον, ἔνθα ὑπηρέτησα ὑπὸ τοὺς Γάλλους, Ρώσσους καὶ Ἄγγλους, οἵτινες ἀλληλοδιαδόχως ἐκυριάρχησαν αὐτῆς. Πλήν, μόλις εἶδον πρὸ δωδεκετίας ὅτι ἡ πατρίς μου κατέστη ὥριμος πρὸς ἐπανάστασιν, ἐπανῆλθον καὶ μετα τὴν ἀποτυχίαν τοῦ Ὑψηλάντου πρὸς βορρᾶν, πρῶτος ἐγὼ ὕψωσα τὴν σημαίαν τῆς ἐλευθερίας ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἔνθα μεγάλην ἤσκουν ἐπιρροήν. Πανταχοῦ κατετρόπωσα τοὺς βαρβάρους καὶ τέλος ἠλευθέρωσα τὴν πατρίδα μου, ἐκδικήσας οὕτω καὶ τὸν θάνατον τοῦ φίλου μου....

Τὰ νεώτερα τοῦ βίου μου περιστατικα σοὶ εἶνε γνωστά. Μετ' ὀλίγον ἔρχεται ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Ἑλλας θα εὐημερήσῃ καὶ θα ἡσυχάσῃ. Ἐγὼ τότε ἀποβαίνω περιττός. Πάντοτε ὑπῆρξα πολεμιστὴς καὶ δὲν γνωρίζω ἄλλως ἢ διὰ τοῦ ξίφους μου να ὑπηρετῶ τὴν πατρίδα. Τὸ ξίφος τοῦτο ἤδη εἶνε εἰς τὴν θήκην του καὶ ἐγὼ φθίνω ἐκ τῆς ἀπραξίας. Τα γηρατεῖα καὶ οἱ πόνοι μὲ κατατρύχουσι, διαβλέπω, ὅτι τὸ λοιπὸν τοῦ βίου μου θα διέλθω ἀθλίως.... ἄνευ οὐδεμιᾶς εὐχαριστήσεως μὲ μόνας τας ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος, τάς οὐχὶ καὶ ἐν παντὶ εὐαρέστους.....»

Μιχαὴλ Γ. Λαμπρυνίδης.

ΙΑΤΡΟΣΥΝΕΔΡΙΟ

Μὲ τοῦ Μαγιοῦ τὰ ρόδα καὶ τὰ κρίνα
Ἤρτανε κ' οἱ γιατροὶ εἰς τὴν Ἀθῆνα
Καὶ κελαϊδοῦν ποῦ λὲς καὶ εἶν' ἀηδόνια.

Ἤχαν' ἐδῶ νὰ ἀκουστοῦνε χρόνια,
ποῦ ἐφέτο, ἅμα ἔλρωσαν τὰ χιόνια,
Νὰ καὶ τὰ κελαδήματα ἐκεῖνα.

Καλῶς μᾶς ἤρταν· νὰ κυττάξουν τώρα
Τὸ γιατρικό, ποῦ θάσωζε τὴ χώρα
Καὶ θὲ νὰ τὴν ἀνάσταινε, νὰ βροῦνε.

Πάσχει καὶ τί δὲν πάσχει· φτώχια πεῖνα·
Καὶ μὲ τὴ φτώχια ἦρτε καὶ ἡ γκρίνα
Κ' ἐξέσπασε, μὰ φοβερὴ ἡ μπόρα.

Κ' ἔνας, ἀπ' τὸ νησί, ὁποῦ γεννάει
Γιατροὺς ἐξακουσμένους, μ' ἀπαντάει,
«Τί γιατρικὸ θέλεις ἐσὺ νὰ βροῦνε ;

«Εἶν' ἡ συναλλαγὴ κ' ἡ καμαρίλα
«Φάουσα, φθίση, γάγγραινα, σαπίλα·
«Ἀρρώστια, ποῦ ἀγιάτρευτη, θὰ ποῦνε,

«Καὶ δακρυσμένοι ἐδῶθε θὰ διαβοῦνε,
«Ποῦ θὲ νὰ δοῦν τὴ δύστυχη πατρίδα,
«Κρεββατωμένη καὶ χωρὶς ἐλπίδα,

«Μιὰ γιατριά, στὸ πάθος της νὰ βροῦνε·
«Εἶν' ἡ συναλλαγὴ κ' ἡ καμαρίλα
«Φάουσα, φθίση, γάγγρανα, σαπίλα.

Α. Γ. Δαλλαπόρτας.

ΑΝΤΙ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ

ΛΑΣΣΑΝΕΙΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Εἰς τὸν ἐφετεινὸν Λασσάνειον διαγωνισμὸν ὑπεβλήθησαν 34 ἔργα, 19 κωμῳδίαι καὶ 15 τραγῳδίαι, ἐβραβεύθησαν δὲ 2 κωμῳδίαι, οἱ «*Αναμορφωταὶ*», ἔργον τοῦ πρίγκηπος Νικολάου καὶ οἱ «*Ἐπαρχιῶται*» τοῦ κ. Ζώρα καὶ μία τραγῳδία ὁ *Μαυρίκιος* ἔργον τοῦ κ. Καλοστύπη.

Ἡ σύντομος, ἀνεπαρκής, καθαυτό, παιδαριώδης, εἰσήγησις τῆς κρίσεως τοῦ Λασσανείου διαγωνισμοῦ ἔκαμεν αἰσχίστην ἐντύπωσιν εἰς ὅλους τοὺς παρ' ἡμῖν φιλολογικοὺς κύκλους, ἐκλόνησε δὲ τὴν πεποίθησιν παντὸς ἀναγνώστου περὶ τῆς εὐθυδικίας τῶν κριτῶν τοῦ διαγωνισμοῦ. Ἡμᾶς καίτοι πιστεύοντας ὅτι ἡ ἑλλανόδικος ἐπιτροπὴ εἶνε ἀνωτέρα πάσης ὑπονοίας, οὐχ ἧττον ὅμως δὲν ἱκανοποίησεν ἡ λογοδοσία τῶν κρίσεων αὐτῶν ὑπὸ τοῦ κ. Σακελλαροπούλου ὅστις οὐδεμίαν ἀπόδειξιν τῆς εὐθυδικίας των παρουσίασεν ὡς εἰσηγητής.

Καὶ ἕνεκα τούτου ἐσαλεύθη καὶ αὐτὴ ἡ δημοσία γνώμη καὶ ἐκηρύχθη τρόπον τινὰ κατὰ τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ ὁ τύπος ὁλόκληρος ἐν μιᾷ φωνῇ κατεκραύγασεν ἐναντίον τοῦ κ. Σακελλαροπούλου καὶ ὡς διαβλέπων σκανδαλώδη διαγωγὴν τῶν κριτῶν ἐκηρύχθη ἀναφανδὸν ὑπὲρ τῆς καταργήσεως ὁλοσδιόλου τοῦ Λασσανείου διαγωνισμοῦ ὡς περὶ πράγματος περιττοῦ καὶ ἐπιζημίου.

Ἰδοὺ τί γράφει ἀρχόμενος τῆς εἰσηγήσεως του ὁ κ. Σακελλαρόπουλος.

«Δὲν θὰ καταπονήσω ὑμᾶς παρατάσσων ἐδῶ τὰ παντοῖα λάθη καὶ σφάλματα, εἰς ἃ ὑπέπεσαν οἱ πλεῖστοι τῶν φιλοτεχνησάντων τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος δραματικὰ ἔργα, οὔτε τὰ τεχνικὰ οὔτε τὰ γλωσσικά· δὲν θὰ ἐξετάσω τὸ ζήτημα τῆς εἰς τὴν σκηνὴν προσηκούσης γλώσσης. Ζήτημα τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι δὲν ἀπησχόλησε πολὺ τοὺς πλείστους τῶν συγγραφέων τούτων· δὲν θὰ θελήσω νὰ ἐρευνήσω καὶ νὰ ἐξετάσω τοὺς λόγους, δι' οὓς εἶνε τόσον πενιχρὰ παρ' ἡμῖν ἡ τε ἄλλη λογοτεχνικὴ παραγωγὴ καὶ δὴ καὶ ἡ δραματική, οὐδὲ κατὰ πόσον ὡς κάτοπτρον τῆς παραγωγῆς ταύτης πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὁ Λασσάνειος διαγωνισμός. Θὰ παραλείψω πάντα ταῦτα καὶ θὰ ἔλθω παρευθὺς εἰς τὴν ὑπόθεσιν, ἀρχόμενος ἀπὸ τῶν κωμῳδιῶν».

Ὁ ἄπειρος φαίνεται σεβασμὸς τὸν ὁποῖον τρέφει ὁ κ. εἰσηγητὴς πρὸς τὸ κοινὸν καὶ μόνον, μόνον, ὅπως μὴ καταπονέσῃ αὐτὸ τὸν ἠνάγκασε νὰ παραλείψῃ ἐπιβαλλόμενον εἰς αὐτὸν χρέος καὶ νὰ δώσῃ λόγον λεπτομερῶς τῶν διαφόρων κρίσεων τῆς ἑλλανοδίκου ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν ἐπιβληθέντων ἔργων. Γοῦ χαρίζομεν βεβαίως τὰς ὀρθογραφικὰς καὶ συντακτικὰς παρατηρήσεις μὲ τὰς ὁποίας ἠμποροῦσε νὰ γεμίσῃ τὴν εἰσήγησίν του, ἀλλὰ γιὰ τὰ ἄλλα νὰ μᾶς συγχωρῇ, διότι δὲν ἔχει δίκαιον· τὸν διαβεβαιοῦμεν ὅτι παρομοίαν εἰσήγησιν ἠδύνατο νὰ κάμῃ καὶ καλλιτέραν ὁ τελευταῖος ρέπορτερ μιᾶς ἐφημερίδος.

Καὶ ἐξ ὅσων ἀνέφερεν εἰς τὴν ὁμοίαν μὲ λίσταν ξενοδοχείου εἰσήγησίν του ὁ κ. Σκελλαρόπουλος περὶ τῶν ἐπαίνων καὶ κατακρίσεων ἐπὶ τῶν ἐπιβληθέντων ἔργων ὁ ἀναγνώστης ἢ ὁ ἀκροατὴς οὐδεμίαν δύναται νὰ συλλάβῃ σαφῆ ἔννοιαν, διότι ὁ κ. εἰσηγητὴς φοβούμενος μήπως τὸν κουράσῃ, ὅπως ὡς εἴδατε τὸ ὁμολογεῖ καὶ ὁ ἴδιος, εἰς οὐδεμίαν σχεδὸν πραγματικὴν ἀνάλυσιν ἔργου προέβη.

Ἡμεῖς κυρίως εἰς τὴν ἀποτυχῆ εἰσήγησιν τοῦ κ. Σακελλαροπούλου ἀποδίδομεν τὰς ἀγρίας καὶ δικαίας ἄλλως τε ἐπιθέσεις τοῦ τύπου κατὰ τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Λασσανείου διαγωνισμοῦ. Εἶναι δὲ λυπηρότατον νὰ διασύρωνται ὀνόματα καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου ἀνώτερα καὶ τῆς ἐλαχίστης ὑπονοίας ὅπως ὁ κ. Μιστριώτης καὶ ὁ κ. Μητσόπουλος τέως πρύτανης.

Καὶ διὰ νὰ μὴ παριστάμεθα μάρτυρες τοιούτων ἐπιθέσεων καὶ διασυρμῶν πρέπει νὰ ληφθῇ τὸ μέτρον, ὅπως εἰσηγητὴς τῶν τοιούτων διαγωνισμῶν διορίζεται ὁ πλέον ἀκάματος καὶ ὁ πλέον εἰδικὸς καὶ ἑκάστη εἰσήγησις ἐν τῷ μέλλοντι νὰ μὴ εἶναι εἶδος χρησμοῦ ὡς ἡ τοῦ κ. Σακελλαροπούλου, ἀλλὰ νὰ ἐπιχύνῃ γύρω της φῶς καὶ νὰ πείθῃ πληρέστατα περὶ τῆς δικαίας ἀπονομῆς τοῦ στεφάνου τῆς δάφνης καὶ οὐχὶ νὰ γεννᾷ ὡς σήμερον ἀμφιβολίας καὶ τὸν φόβον τῆς μεροληπτικῆς κρίσεως. Ἴσως ἐπὶ τῷ ὑπερβολικώτερον ὡμίλησεν ὁ τύπος καὶ ἀνέφερεν ὅτι δὲν κατέρχονται εἰς τοιούτους διαγωνισμοὺς, οἱ ἐκλεκτοὶ παρ' ἡμῖν ποιηταί. Ἡμεῖς δὲν γνωρίζομεν κανένα τοὐλάχιστον ἀπὸ τοὺς νῦν θεωρουμένους ὡς ποιητάς μας ἀπὸ τοῦ κ. Βλάχου μέχρι τοῦ κ. Στρατήγη, ὁ ὁποῖος νὰ μὴν ἐπιδείωξε τὴν βράβευσίν του εἰς παρομοίους διαγωνισμοὺς. Ἂν καὶ οἱ τοιοῦτοι διαγωνισμοὶ δὲν πρόκειται νὰ γεννήσουν ποιητὰς Σεξπήρους, διότι οἱ Σεξπῆροι δὲν ἔχουν ἀνάγκην αὐτῶν, πρέπει ὅμως νὰ μὴ καταρρίπτωνται καὶ τόσον διὰ τὴν ἀμέλειαν καὶ ἀνικανότητα τῶν εἰσηγητῶν, ὡς τοὐλάχιστον φαίνεται τοῦτο σήμερον.

Ο ΣΑΚΑΡΑΚΑΣ

Μεγάλος Σακαράκας φουσκωμένος
μ' ὁλόχρυσαις σπαλέταις καὶ φτερὰ
'στὸν καφενὲ καθόταν ξαπλωμένος
κι' ἔκανε θραῦσι 'στὰ νερά.

❀

'Αλλ' ἔξαφνα μιὰ 'μέρα μιὰ γιορτή,
μόλις τὸ τρίτο ρούφηξε νερό,
χωρὶς κι' αὐτὸς νὰ ξέρῃ τὸ γιατὶ
κι' ἄλλο γαλόνι τοὖλθε τυχερό.

❀

'Αργὸς σὰν καὶ προτήτερα δὲν μένει,
τρίζει τὴν σακαράκα μιὰ χαρά,
'στὸν καφενὲ συχνότερα πηγαίνει
καὶ πίνει παραπάνω δυὸ νερά.

'Αθῆναι ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΗΣ

Ο ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΣΥΝΤΗΡΗΣΙΣ

ΤΩΝ ΕΝ ΑΝΤΙΚΥΘΗΡΟΙΣ ΕΥΡΕΘΕΝΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ

Ὡς γνωστὸν εὑρέθησαν εἰς τὴν θάλασσαν τῶν Ἀντικυθήρων ὑπὸ Συμαίων δυτῶν ἀρχαῖα ἀγάλματα ὀρειχάλκινα καὶ μαρμάρινα τὰ ὁποῖα εἶχον βυθισθῇ ὡς φαίνεται, ἐκεῖ πρὸ 2000 ἐτῶν μετὰ τῶν συλησάντων αὐτὰ ῥωμαϊκῶν σκαφῶν. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἐπὶ 2000 ἔτη διαμονὴ αὐτῶν ἐντὸς τοῦ θαλασσίου ὕδατος ἐπέφερεν οὐσιώδεις βλάβας καὶ ἀλλοιώσεις εἰς τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος πολύτιμα κειμήλια, ἅτινα, ἦσαν ἀρίστης τέχνης καὶ κάλλους μοναδικοῦ, καθ' ὅσον οἱ Ῥωμαῖοι ἐξέλεξαν τ' ἀριστουργήματα τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης διὰ νὰ κοσμήσωσι τὴν Ρώμην, ἀπέσπασαν δὲ αὐτὰ βιαίως ἐκ τῶν βάθρων αὐτῶν, ὁμοῦ μετὰ τοῦ μολύβδου δι' οὗ ἦσαν προσηρμοσμένα.

Ἡ φθορὰ τῶν ἀντικειμένων τούτων ἦτο ἀπαισία. Τὸ μὲν ἦσαν πλήρη κογχυλιωμάτων, ὀστράκων καὶ τῶν προϊόντων αὐτῶν σκληρῶν καὶ ἀναποσπάστων σχεδὸν, τὸ δὲ εἶχον διαβρωθῆ τὰ μαρμάρινα ὑπὸ τῶν ὀργανισμῶν αὐτῶν, τῶν ὁποίων τὸ ἐξ ἀνθρακικοῦ Ἀσβεστίου ἐπικάθισμα ἀπετέλει μίαν μάζαν μετὰ τοῦ ἐκ τῆς αὐτῆς οὐσίας μαρμάρου, ὅπερ ἦν Πάριον ὡς ἐφαίνετο ἐκ τῆς ὑφῆς, τῆς διαζούσης ὀσμῆς κλπ. εἶνε δὲ τοῦτο, ὡς γνωστόν, ὀλιγώτερον ἀνθεκτικὸν τοῦ Πεντελησίου. Τὸ Σ. Ὑπουργεῖον ἀπετάθη εἰς πάντας τοὺς εἰδήμονας, ὅπως δώσωσι γνώμην περὶ τῆς συστάσεως, τοῦ καθαρισμοῦ καὶ τῆς συντηρήσεως τῶν ἀντικειμένων τούτων· πολλὰ δὲ ἐλέχθησαν καὶ ἐγράφησαν ἐπὶ τούτου, ἀλλ' ἄνευ πρακτικοῦ ἀποτελέσματος. Διὰ τοῦτο ἡ Σ. Κυβέρνησις μετεκάλεσεν ἐκ τοῦ Μουσείου τῆς Νεαπόλεως εἰδικὸν καθαριστήν. Ἐπειδὴ ὅμως ἐν Ἰταλίᾳ δὲν ὑπάρχουσιν ἀρχαῖα, τὰ ὁποῖα νὰ ἔχωσιν ὑποστῇ τοιαύτας μεταβολάς, αἱ δοκιμαὶ τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος τεχνίτου δὲν ἀπέβησαν ἱκανοποιητικαὶ, ὡς δεικνύουσι δύο ὑπ' αὐτοῦ καθαρισθέντα καὶ συμπληρωθέντα ἀντικείμενα.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ φθορὰ τῶν ἀρχαίων ἐξηκολούθει προχωροῦσα, παρετηρήθη δὲ εἰς αὐτὰ, ὡς ἐκ περισσοῦ, καὶ τὸ περίεργον φαινόμενον τῆς ἐξιδρώσεως, ὀφειλόμενον εἰς τὸ ὑγροσκοπικὸν τοῦ μαγειρικοῦ ἅλατος δι' οὗ ἦσαν ἐμπεποτισμένα. Τότε οἱ ἁρμόδιοι ἀπετάθησαν ἐσπευσμένως εἰς ἡμᾶς, ὅπως προλάβωμεν τὴν καταστροφὴν καὶ ἐπιληφθῶμεν τοῦ καθαρισμοῦ.

Τὸ πρῶτον μέτρον, ὅπερ ἐλάβομεν ἦτο ἡ διὰ λουτρῶν ἀπεσταγμένου ὕδατος ἀφαίρεσις τοῦ μαγειρικοῦ ἅλατος, κατόπιν δὲ προέβημεν εἰς τὸν ριζικὸν τῶν ὀρειχαλκίνων καθαρισμὸν διὰ τῆς μεθόδου δι' ἧς ἐσώθησαν ἄλλοτε τῇ ὑποδείξει ἡμῶν τὰ ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὑρήματα καὶ ἧς βάσις εἶνε ἡ δι' Ὑδρογόνου ἐν τῷ γεννᾶσθαι ἀναγωγὴ τῶν ὀξειδιωμένων μετάλλων. Ἀτυχῶς ὅμως ἐνταῦθα προουτιάσθησαν δυσκολίαι πολὺ μεγαλείτεραι τῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει, καθ' ὅτον μεταλλικὰ ἀντικείμενα διαμείναντα ἐπὶ 2000 ἔτη ἐν ἁλατούχῳ ὕδατι, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ πάθωσι μεταβολὰς πρωτοφανεῖς διὰ τὴν ἐντὸς βραχέων διαστημάτων συνήθως πειραματιζομένην ἐπιστήμην. Τὸ δὲ πάντων χείριστον ἦν, ὅτι ἡ μεταβολὴ αὕτη δὲν ἦτο ἑνιαία, διότι τινὰ μὲν τῶν ἀντικειμένων διετήρουν τὴν ἀρχικὴν αὐτῶν σύστασιν, ἀποτελούμενα ἐκ χαλκοκασσιτέρου (85 Χαλκός, 15 Κασσίτερος ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἀμφότεροι εἰς μεταλλικὴν κατάστασιν), ἄλλα ὅμως εἶχον, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοὐλάχιστον, ἀπολέσει τὸν Χαλκὸν καὶ ἀπετελοῦντο ἐκ κονιώδους μάζης συνεστημένης κυρίως ἐξ ἑνώσεων Κασσιτέρου (χλωριδίων καὶ ὀξειδίων) καὶ ἐξ ὀλιγίστου Χαλκοῦ ὡσαύτως ἐν ἑνώσει μετὰ Χλωρίου καὶ Ὀξυγόνου. Οὕτως εἰς μίαν χεῖρα, ὁ μὲν ἐλάχιστος ἐσωτερικὸς πυρὴν συνίστατο ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ μετάλλου (χαλκοκασσιτέρου ὡς ἄνω) τὸ δὲ ἐξωτερικὸν περίβλημα, ὅπερ ἦν καὶ τὸ μέγιστον τοῦ ὅλου, ἐνεῖχεν ἀφ' ἑνὸς μόνον 19 Χαλκόν, ἀφ' ἑτέρου δὲ 50 Κασσίτερον ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἐν ἑνώσει μετὰ Χλωρίου καὶ Ὀξυγόνου. Ἤτοι ἐνῷ ὁ Χαλκὸς ἀρχικῶς ἦν ἑξαπλάσιος τοῦ Κασσιτέρου κατήντησεν ἐν τέλει ὁ Κασσίτερος νὰ ἶνε ὑπερδιπλάσιος τοῦ Χαλκοῦ. Κατὰ περίεργον δὲ σύμπτωσιν, ἐνῷ ἀρχικῶς ἐπὶ 1 Κασσιτέρου ἀντιστοιχοῦν $5\frac{2}{3}$ Χαλκοῦ ἀνεστράφησαν οἱ ὅροι καὶ ἐν τέλει ἐπὶ $1\frac{2}{3}$ Κασσιτέρου ἀντιστοιχεῖ 1 Χαλκοῦ. Ἐκ τούτων τεκμαίρεται ὅτι ὁ Χαλκὸς μεταβαλλόμενος ὑπὸ τοῦ θαλασσίου ὕδατος εἰς εὐδιαλύτους ἑνώσεις, παρελαμβάνετο ὑπ' αὐτοῦ ἐνῷ ὁ σχηματίζων ἀδιαλύτους ἑνώσεις Κασσίτερος παρέμενε.

Ἄλλη χεὶρ ἡ μία τοῦ Ἑρμοῦ, ἦτο αὐτόχρημα διάτρητος ἐκ μικρῶν ὀπῶν, ὡς σκωληκόβρωτος, τοῦ φαινομένου δὲ τούτου δύσκολος ἡ ἐξήγησις. Ὅπως ποτ' ἂν ᾖ ὁ καθαρισμὸς ἦτο δυσχερέστατος, καθ' ὅσον τά, ὡς ἄνω περιεγράφη, μετουσιωθέντα ἀντικείμενα ἐμαλακύνοντο ἐν τῷ ὑδρογονούχῳ ὑγρῷ· ἠναγκάσθημεν δὲ νὰ προσφύγωμεν διὰ τὸν καθαρισμὸν αὐτῶν εἰς λουτρὰ ἀνθρακικοῦ Καλίου, δι' ὧν ἐσκληρύνετο ἡ κονιώδης μάζα.

Ἐν τούτοις καὶ τοῦτο παρουσίαζε μεγάλας δυσκολίας, καθ' ὅσον τινὰ ἀντικείμενα ἦσαν ἑνιαχοῦ μὲν μετουσιωμένα, ἑνιαχοῦ δὲ ἀμετάβλητα, καὶ ἀπῄτουν τὸ μὲν τοπικόν, τὸ δὲ ἐν γένει μικτὸν καθαρισμόν.

Ἀλλ' εἴτε κατὰ τὸν ἕνα τρόπον, εἴτε κατὰ τὸν ἄλλον ἐγένετο ἡ ἐργασία, ἐπετεύχθη ὁ καθαρισμὸς τελείως, καὶ ἀπεδόθησαν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα πρὸς θαυμασμὸν ἀνεκτίμητα κειμήλια τέχνης σωθέντα ἀπὸ βεβαίας καταστροφῆς.

ΟΘΩΝ. Α. ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ.

Διευθυντὴς τῆς Βιομ. καὶ Ἐμπορ. Ἀκαδημίας
καθηγητὴς τῆς Χημείας

Η ΒΕΛΤΙΩΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΑΙΑΣ

Ἡ ἐλαία δύναται νὰ πολλαπλασιασθῇ: α΄. διὰ σπόρου β΄. δι' ἐξογκωμάτων γ΄. διὰ μοσχευμάτων ἁπλῶν ἢ κλαδοφόρων δ΄. διὰ παραφυάδων ε΄. διὰ πεπκλαιωμένου κορμοῦ, καὶ δι ἀγριελαιῶν. Τὰ δενδρύλλια τὰ ὁποῖα παρήχθησαν διὰ σπόρου ὑποβάλλονται κατ' ἀνάγκην εἰς ἐμβολιασμόν, καθὼς καὶ ὅσα παρήχθησαν δι' ἄλλων τρόπων ἀπὸ ἀγριελαίαν ἢ ἄλλην τινα παραλλαγὴν τῆς ἐλαίας κατωτέρας ἀξίας.

Πολλαπλασιασμὸς διὰ σπόρου

Τὰ φυτὰ τὰ ὁποῖα προκύπτουν ἀπὸ σπόρον μολονότι βραδύνουν νὰ ἀνάπτυχθοῦν καὶ συνεπῶς νὰ καρποφορήσουν πρέπει, ἐφ' ὅσον εἶναι δυνατόν, νὰ προτιμῶνται καθ' ὅσον εἶναι μακροβιότερα, παραγωγικώτερα, σχηματίζουν ρίζας περισσοτέρας καὶ βαθύτερον εἰσχωρούσας εἰς τὸ ἔδαφος ἀντέχουν εἰς τὸ ψῦχος καὶ προσβάλλονται ὀλιγώτερον ἀπὸ τὰ βλαπτικὰ ἔντομα καὶ τὰς κρυπτογάμους ἀσθενείας.

Τὸ ἀμύγδαλον τῆς ἐλαίας τιθέμενον ὑπὸ καλοὺς ὅρους βλαστήσεως, βλαστάνει μετὰ δύο ἔτη ἕνεκα τῆς μικρᾶς ποσότητος ἐλαίου διὰ τοῦ ὁποίου εἶναι ἀλειμμένον, καθ' ὅσον τὸ ἔλκιον τοῦτο ἐμποδίζει τὴν ἐπήρειαν τῆς ὑγρασίας.

Ἂν ὅμως τὸ ἀμύγδαλον τοῦτο τεθῇ ἐπὶ δύο ἕως τρεῖς ἡμέρας εἰς ἀλκαλικὴν λυσίβαν λ. χ. εἰς διάλυσιν καυστικοῦ καλίου (πότασα) βλαστάνει κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος κατὰ τὸ ὁποῖον ἐσπάρη.

Δύναται ὅμως νὰ ἐπιτευχθῇ τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα ἂν θραυσθῇ ὁ πυρὴν καὶ ἐξαχθοῦν αἱ κοτυληδόνες μετὰ πολλῆς προσοχῆς ὥστε νὰ μὴ ἀκρωτηριασθοῦν ἢ καταστραφῇ τὸ ἔμβρυον καὶ ἐμβαπτισθοῦν κατόπιν εἰς πολὺ τὸν συγκείμενον ἐξ ἀργίλλου καὶ βοείας κόπρου.

Τίθενται δὲ τὰ ἀμύγδαλα τῆς ἐλαίας ἢ οἱ σπόροι εἰς σπορεῖον κατάλληλον καὶ ἱκανὸν νὰ παρέχῃ τὰς ἀναγκαίας τροφὰς εἰς τὰ μέλλοντα φυτάρια, τὰ ὁποῖα ἐντὸς δύο ἢ τριῶν ἐτῶν δύνανται νὰ ἀποκτήσουν τοιοῦτον ὕψος ὥστε νὰ δύνανται νὰ μεταφυτευθοῦν εἰς τὸ φυτώριον.

Τὸ καταλληλότερον τεμάχιον γῆς διὰ σπορεῖον πρέπει νὰ παρουσιάζῃ τὰ ἑξῆς.

1ον) Νὰ ἔχῃ τοιαύτην ἔκθεσιν ὥστε νὰ προφυλάσσηται ἀπὸ τὸν βορρᾶν.

2ον) Νὰ μὴ περιέχῃ ὅσον τὸ δυνατὸν λίθους καὶ ρίζας φυτῶν.

Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει τὰ φυτάρια δὲν ἀντέχουν εἰς τὴν ἐπιβλαβῆ ἐπήρειαν τοῦ βορρᾶ καὶ δὲν δύναντται αἱ τρυφεραὶ ρίζαι των νὰ προχωρήσουν ἐμποδιζόμεναι ὑπὸ τῶν λίθων ἢ τῶν ξένων ριζῶν ἐπὶ βλάβῃ τῆς ἀναπτύξεώς των.

Τὸ προτιμηθὲν τεμάχιον γῆς διὰ σπορεῖον σκάπτεται βαθέως κατὰ τὰ μέσα τοῦ φθινοπώρου ἢ τὰς ἀρχὰς τοῦ χειμῶνος καὶ λιπαίνεται μᾶλλον ἀρθόνως διὰ κόπρου ἡμιχωνευμένης ὥστε μέχρι τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν θὰ σπαροῦν τὰ ἀμύγδαλα τῆς ἐλαίας ἡ κόπρος νὰ ἔχῃ ἀποσυντεθῇ καὶ τὰ νέα φυτὰ νὰ εὕρουν ἑπομένως τροφὰς διὰ τὴν ἀνάπτυξίν των.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ Φεβρουαρίου ἢ ἀρχὰς Μαρτίου σκάπτεται ἐκ νέου τὸ σπορεῖον καὶ κατὰ προτίμησιν μὲ σκαπάνην ἵνα καταστρέφωνται τελείως οἱ βῶλοι τοῦ χώματος καὶ τὰ τυχὸν ἐπ' αὐτοῦ βλαστήσαντα ἄγρια χόρτα.

Μετὰ ταῦτα ἰσοπεδοῦται τὸ ἔδαφος τοῦ σπορείου καὶ σχηματίζονται αἱ πρασιαὶ εἰς τὰς ὁποίας, χαράσσονται αὖλακες ἔχουσαι βάθος μὲν 0,05 ἀπόστασιν δὲ 0,25 ἀπ' ἀλλήλων. Ἐντὸς τῶν αὐλάκων τούτων τίθενται τὰ ἀμύγδαλα τῆς ἐλαίας κατειργασμένα δια λυσίβας εἰς ἀπόστασιν 0,03 ἕως 0 05 τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο καταβαλλομένης προσοχῆς ὅπως τὸ αὐχμηρὸν μέρος τοῦ πυρῆνος ἔρχεται πρὸς τὰ ἐπάνω ἵνα εὐκολύνηται ἡ ἔξοδος τοῦ ἐμβρύου ἐκ τοῦ ἐδάφους.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς σπορᾶς σκορπίζεται ἐπὶ τοῦ σπορείου ἐλαφρὸν στρῶμα φυτοχώματος καὶ εἶναι πάντοτε καλὸν νὰ ποτίζηται τὸ σπορεῖον ὅπως παραχθῇ ἡ ἀναγκαία δια τὴν βλάστησιν ὑγρασία ἐκτὸς ἂν ἡ γῆ εἶναι ἀρκούντως νωπὴ ἢ ἐπίκειται βροχή.

Διακρούσης τῆς ἀνοίξεως καὶ τοῦ θέρους εἶναι ἀνάγκη νὰ διατηρῆται τὸ ἔδαφος δροσερὸν διὰ νὰ βλαστήσουν ταχέως οἱ σπόροι καὶ πρὸς τοῦτο εἶναι ἐπάναγκες να ποτίζωνται αἱ πρασιαὶ καθὼς εἶναι ἐπίσης ἀπαραίτητον νὰ ἐκριζῶνται τα ἄγρια φυτα μόλις βλαστήτουν δῆλα δὴ ἐγκαίρως να βοτανίζωνται αἱ πρασιαὶ διότι ἄλλως μολύνουν τὸ ἔδαφος ἐμποδίζοντα ἰσχυρῶς τὴν ἔξοδον τοῦ ἐμβρύου ἢ τῶν φυταρίων τῆς ἐλαίας

Ἂν τοιουτοτρόπως περιποιηθῇ τις τὸ σπορεῖον κατα τα μέσα περίπου τοῦ Ἰουλίου ἄρχονται νὰ φυτρώνουν ἐλήτσες αἱ ὁποῖαι αὐξάνουν καθ' ὅλον τὸ θέρος καὶ φθάνουν τὸ φθινόπωρον εἰς ὕψος 0,11 ἕως 0,20. Εἰς ἓν τοιοῦτον ὕψος τῶν φυτρείων καλὸν εἶνε να σκαλίζωνται αἱ πρασιαὶ ὅπως τὸ ἔδαφος κατασταῖῃ πορωδέστερον ἀπὸ συμπαγές που εἶνε συνεπεία τῶν ἀρδεύσεων.

Ἂν οἱ χειμῶνες εἶνε ψυχροὶ τὰ φυτὰ πρέπει νὰ προφυλάσσωνται ἐκ τοῦ ἐπιβλαβοῦς εἰς αὐτὰ ψύχους καὶ πρὸς τοῦτο καλύπτονται μὲ ἄχυρα ἢ μὲ δεμάτια ἀπὸ κλιματόθεργας ἢ μὲ ξηρα φύλλα κτλ.

Κατα τὸ δεύτερον ἔτος παρέχονται αἱ αὐταὶ περιποιήσεις εἰς τὸ σπορεῖον, ὅπως κατὰ τὸ πρῶτον, ἀρδεύεται μόνον συχνότερον χάριν τῆς ὑγρασίας τοῦ ἐδάφους καὶ σκαλίζεται διά νά καταστρέφωνται τά ἄγρια χόρτα καὶ γίνεται τὸ ἔδαφος πορῶδες πρὸς εὐκολωτέραν ἐξάπλωσιν καὶ καλλιτέραν ἀνάπτυξιν τῶν ριζῶν.

Κατα τὸν Ὀκτώβριον τοῦ δευτέρου ἔτους ἢ μᾶλλον τὴν ἄνοιξιν τοῦ τρίτου ἔτους τά φυτά ἔχουν ἀποκτήσῃ πλέον τοιοῦτον μέγεθος ὥστε να παρουσιάζῃται ἡ ἀνάγκη νὰ μεταφερθοῦν εἰς τὸ φυτώριον.

Πρέπει ὅμως κατά τὴν μεταφύτευσιν νὰ ἀποκόπτωνται οἱ τυχὸν ὑπάρχοντες βλαστοὶ ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τοῦ δενδρυλλίου.

Ἀλ. Ν. Γεωργακόπουλος

Καθ. ἐν τῇ Βιομ. καὶ Ἐμπορ. Ἀκαδημίᾳ.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ

ΤΑ ΚΟΜΙΤΑΤΑ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΒΟΕΡΣ—ΕΠΙΚΛΗΣΙΣ.

Τὰ κομιτᾶτα τῶν διαφόρων ἐθνῶν ὑπὲρ τῶν Βόερς τὰ συνελθόντα ἐν Παρισίοις ὠργανώθησαν εἰς Διεθνῆ Ὁμοσπονδιακὴν Ἕνωσιν καὶ ἐψήφισαν κήρυγμα προωρισμένον νὰ ἀπευθυνθῇ εἰς τὰς κυβερνήσεις τῶν διαφόρων Δυνάμεων. Μεταξὺ τῶν ἄλλων τὸ κήρυγμα λέγει: Μικρὸς λαός, εἰς ὃν ἠρνήθησαν τὸ δικαίωμα νὰ συμμετάσχῃ τοῦ συνεδρίου τῆς Χάγης ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, ἔδωκεν ἐν τῷ πολέμῳ τῆς Μ. Ἀφρικῆς, ὅστις κρατεῖ εἰς συγκίνησιν τὸν κόσμον ὁλόκληρον, τὸ παράδειγμα τοῦ σεβασμοῦ τῶν νόμων καὶ τῶν ἐθίμων τοῦ πεπολιτισμένου πολέμου, νόμων καὶ ἐθίμων, τοὺς ὁποίους μόνη ἡ φιλανθρωπία τῷ ἐπέβαλε νὰ διατηρήσῃ. Ὁ ἀντίπαλος αὐτοῦ ἐν τῶν μεγίστων ἐθνῶν τοῦ κόσμου, ἡγούμενον τοῦ πολιτισμοῦ, παρεβίασεν ἀναμφισβητήτως τὰς αὐτὰς ἀρχάς, τὰς ὁποίας ρητῶς ἀνεγνώρισεν ὑπογράψαν τὸ πρωτόκολλον τοῦ συνεδρίου τῆς Χάγης. Διὰ τοῦτο ἡ Ὁμοσπονδιακὴ Διεθνὴς Ἕνωσις ἀποφασίζεινὰ ἀπευθύνῃ διαμαρτύρησιν εἰς τὰς διαφόρους Δυνάμεις καὶ νὰ ὑποστηρίξῃ αὐτὴν δι' ἐγγράφων ἀποδείξεων. Τὸ κήρυγμα ἀπευθύνεται ἐπίσης εἰς τοὺς Ἄγγλους, ὡς εἰς τοὺς ἄλλους λαούς, βεβαιοῖ δέ, ὅτι ὁ πόλεμος ἔσχεν ὡς σκοπὸν τὴν ἁρπαγὴν τῶν χρυσωρυχείων καὶ ἐπιρρίπτει τὴν εὐθύνην τῶν ἀτιμωρήτων ἐργατῶν τῆς ἐπιδρομῆς εἰς τὸν Τζέιμσον, διαμαρτύρεται δὲ συγχρόνως κατὰ τῶν συκοφαντιῶν, αἵτινες παριστῶσι τοὺς Βόερς ὡς λαὸν ἀπαίδευτον καὶ ἡμιάγριον. Διὰ τοῦ σεβασμοῦ, λέγει, τὸν ὁποῖον οἱ Βόερς ἐπέδειξαν πρὸς τὴν ἰδιωτικὴν ἰδιοκτησίαν καὶ τὴν ζωὴν τῶν ἀντιπάλων των, καὶ διὰ τῆς φιλανθρωπίας, τῆς ὁποίας παρέσχον δείγματα ἀπέναντι τῶν αἰχμαλώτων τραυματιῶν, καθ' ὃν χρόνον οὐδεμία διεθνὴς ὑποχρέωσις ὑπεχρέου αὐτούς, καθ' ἣν ὥραν ὁ μέχρις ἐσχάτων ἀγὼν κατὰ τῆς ἐπιδρομῆς θὰ ἐδικαιολόγει παρ' αὐτοῖς τὰς τρομερωτέρας ἐκδικήσεις, οἱ πολῖται τῶν δύο δημοκρατιῶν ἐδικαίωσαν εὐγενῶς τὴν ἀξίωσίν των νὰ λογίζωνται μεταξὺ τῶν πεπολιτισμένων λαῶν. Ὁ ἀγὼν αὐτῶν κατέστη ἀγὼν ὅλων τῶν ἐθνῶν ἡ ἧττα αὐτῶν ἔσται θλῖψις καὶ ὄνειδος διὰ τὴν ἀνθρωπίνην συνείδησιν, ἡ δὲ δούλωσις αὐτῶν θὰ φανῇ ἧττα τοῦ δικαίου, ὑποχώρησις τοῦ πολιτισμοῦ, ἀνεβολὴ πάσης ἐλπίδος εἰς τὸ προσεχὲς μέλλον. Κατὰ συνέπειαν, ἡ Διεθνὴς Ἕνωσις θὰ ἐργασθῇ ἐν πάσαις ταῖς χώραις περιλαμβανομένης καὶ τῆς Μ. Βρεττανίας διὰ νὰ ἐπιτύχῃ παρὰ τῶν Βουλῶν καὶ τῶν Κυβερνήσεων τὸν σεβασμὸν τῶν πράξεων τοῦ συνεδρίου τῆς Χάγης. Προσκαλεῖ δὲ τοὺς λαοὺς τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου νὰ ἀνακλογισθῶσι τὰς ἀρχαίας καὶ ἐνδόξους παραδόσεις τῶν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀπολυτρώσεως.

ΧΑΘΕΝ ΕΙΣ ΤΑ ΝΕΦΗ

Ἐν Κολωνίᾳ δέσμιον ἀερόστατον, οὗ ἐπέβαινον ἀεροναῦται, ἀφέθη νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὰ ὕψη πρὸς ἐκτελεσιν πειραμάτων, παρεσύρθη δὲ τὴν ἑσπέραν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου διαρρήξαντος τὸ σχοινίον. Τὸ ἀερόστατον, φέρον δύο πρόσωπα, ἐξηφανίσθη ἀμέσως εἰς τα νέφη καὶ οὐδεὶς γινώσκει τί ἐγένετο.

ΤΟ ΣΙΩΝΙΚΟΝ ΚΙΝΗΜΑ

Ὁ δόκτωρ Χέρζλ, ἱδρυτὴς τῆς ἑταιρίας τῆς Παλαιστίνης, Ἰουδαῖος τὴν καταγωγήν, μετέβη κατ' αὐτὰς εἰς Κων)πολιν συνοδευόμενος ὑπὸ ἀντιπροσώπων τῶν τραπεζιτικῶν οἴκων Ρότσχιλδ καὶ Μπλαϊχρέδερ, διὰ νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν Σουλτᾶνον δάνειον ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ δεχθῇ οὗτος τὸ σχέδιόν των περὶ Ἰσραηλιτικοῦ ἀποικισμοῦ ἐν Παλαιστίνῃ.

ΝΟΝΑΙ ΚΑΙ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ

Σχολιάζεται πολὺ ἐν Βρυξέλλαις ἡ ἀπόφασις τῆς δημαρχίας βελγικῆς τινὸς πολίχνης, ἔχουσα ὡς ἑξῆς:

«Πᾶς προϊστάμενος μονῆς ὀφείλει, ὑπ' εὐθύνην του, νὰ τηρῇ βιβλίον ὡς τὰ ἐπιβεβλημένα εἰς τοὺς ξενοδόχους, πανδοχεῖς καὶ ἐνοικιαστὰς οἰκημάτων Θέλει καταγράφῃ ἐν αὐτῷ τὸ ὄνομα, ἐπώνυμον, ἰδιότητα καὶ κατοικίαν, χρονολογίαν εἰσόδου παντὸς προσώπου διελθόντος τὴν νύκτα ἐν τῇ Μονῇ του».

ΑΞΙΟΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΣ ΚΟΡΩΝΗ

Κορώνη τις ἔζη ἐν αὐλῇ μετ' ὀρνίθων. Ἡμέραν τινὰ παρετήρησαν ὅτι ἐπεσκέπτετο πτηνοτροφεῖον, εἰσερχομένη διὰ θυρίδος τινός· ἡ συχνότης τῶν ἐπισκέψεών της προὐκάλεσε τὴν περιέργειαν τῶν τοῦ οἴκου. Ἀνεκάλυψαν ὅτι μετέβαινεν ἐκεῖ διὰ νὰ φέρῃ τροφὴν εἰς δυστυχῆ ὄρνιθα τῆς ὁποίας ὁ λαιμὸς εἶχε σφηνωθῇ μεταξὺ τῶν κιγκλίδων εἰς τὸ βάθος τοῦ πτηνοτροφείου καὶ τὴν ὁποίαν δὲν ἠδύναντο νὰ ἀντιληφθῶσιν ἔξωθεν. Διὰ τῶν φροντίδων της τὴν ἔσωσεν ἐκ βεβαίας λιμοκτονίας. Ἠλευθέρωσαν τὴν ὄρνιθα καὶ ἀμέσως ἡ κορώνη τὴν ὡδήγησεν εἰς λεκάνην, ὡς ἐκ τὴν προέτρεπεν νὰ καταπαύσῃ τὴν δίψαν της.

Ο ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΒΕΤΙΑΣ

Τὴν 1ην Δεκεμβρίου 1900 ἤτοι μετὰ 12 ἔτη ἐγίνετο νέα ἀπογραφὴ ἐν Ἑλβετίᾳ, ἥτις ἀπέδωκε πληθυσμὸν 3,312,941 ψυχῶν ἀπέναντι 2,917,751 ψυχῶν τῆς ἀπογραφῆς τοῦ 1888. Κατὰ τὸ τελευταῖον ἥμισυ τοῦ 19 αἰῶνος ἡ Ἑλβετία ἐκέρδησε πληθυσμὸν ἑνὸς ἑκατομμυρίου.

Η ΘΝΗΣΙΜΟΤΗΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Κατὰ τὸ ἐπίσημον δελτίον τὸ ἐκδοθὲν ὑπὸ τοῦ τμήματος τῆς δημοσίας οἰκονομίας τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν, ἀπέθανον ἐκ διαφόρων νόσων τὸν παρελθόντα μῆνα, ἐν Ἀθήναις 220, ἐξ ὧν 128 ἄνδρες καὶ 97 γυναῖκες, ἐν Πειραιεῖ 112, ἐξ ὧν 66 ἄνδρες καὶ 46 γυναῖκες, ἐν Σύρῳ 36, ἐν Πάτραις 54, ἐν Βόλῳ 26. ἐν Ζακύνθῳ 31, ἐν Καλάμαις, 35, ἐν Πύργῳ 22, ἐν Κερκύρᾳ 57, ἐν Τριπόλει 11, ἐν Ἀκρίσῃ 16 καὶ ἐν Τρικάλοις 22.

ΠΡΟΣΟΔΟΣ ΚΑΠΝΟΥ ΚΑΙ ΠΥΡΕΙΩΝ

Ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὸ ἔτος 1899 ἡ πρόσοδος τοῦ καπνοῦ ἀπέδωκεν εἰς τὸ δημόσιον 412.960,183 φράγκα, κατα τὸ 1898 ἀπέδωκε 401,600,000 κατα τὸ 1890 ἀπέδωκε 371 ἑκατομ. κατά δὲ τὸ 1880 ἐπίσης 313 καὶ κατα τὸ 1872 ὁμοίως 267 κατα τὸ 1899 κατεσκευάσθησαν 37381386780 πυρεῖα καὶ ἠγοράσθησαν ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς 2715584000 πυρεῖα διά τὸ κυβερνητικὸν μονοπώλιον.

ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

Ἕνας Γάλλος ἰατρὸς προτείνει τὴν ἀντικατάστασιν τῶν ἐν χρήσει ρινομάκτρων μὲ χάρτινα τοιαῦτα, ὅπως γίνεται εἰς τὴν Ἄκραν Ἀνατολήν, ὑποστηρίζει δὲ ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ κατασκευάζωνται χάρτινα ρινόμακτρα καὶ εὐθυνότερα ἄσχιστα καὶ διαφόρων χρωμάτων.

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον κάμνει τὸν γάλλον ὑγειονολόγον νὰ ἐκφράζεται ὑπὲρ τῆς εἰσαγωγῆς τῶν χαρτίνων ρινομάκτρων, εἶνε ἡ μικροβιοφοβία. Εἰς τὰ ἐξ ὑφάσματος ρινόμακτρα λέγει ὁ ἰατρός, ἔχουσι τὴν φωλεάν των ἀναπτυσσόμενα ἐκεῖ πλεῖστα μικρόβια τῆς φθίσεως, τῆς γρίπης, τῆς διφθερίτιδος, τῆς ὀφθαλμίας καὶ χιλίων ἄλλων ἀσθενειῶν.

Μὲ τὰ χάρτινα δὲ ρινόμακτρα ὅλα τὰ κακὰ ταῦτα ἀποσοβοῦνται, διότι μετὰ τὴν χρῆσιν ταῦτα θὰ καίωνται. Οἱ Ἰάπωνες οἱ ὁποῖοι μεταχειρίζονται τὰ χάρτινα μανδύλια δὲν τὰ καίουν ἀλλὰ τὰ πετοῦν.

Εἷς ἐκ τῶν βουλευτῶν τοῦ Οὐτὰχ, ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις, ἐχθρὸς κεκηρυγμένος τοῦ καπνοῦ, ὑπέβαλεν ἓν νομοσχέδιον κατὰ τὸ ὁποῖον θὰ τιμωρῆται μὲ πρόστιμον 10 ἕως 200 δολλαρίων ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ ἐφωρᾶτο πωλῶν σιγαρέττα ἢ σιγαρόχαρτον εἰς οἱονδήποτε καὶ ὁποιασδήποτε ἡλικίας Διὰ τοῦ αὐτοῦ νομοσχεδίου ὅστις συλλαμβάνεται καπνίζων σιγάρα θὰ φυλακίζεται.

Οἱ καπνισταὶ ὅμως τῆς Πολιτείας ἐκείνης ἐλπίζουν ὅτι δὲν θὰ ψηφισθῇ τὸ νομοσχέδιον τοῦτο τὸ ὁποῖον θὰ τοὺς ἀφαιρέσῃ μίαν τῶν ἀπολαύσεών των.

ΠΟΙΚΙΛΑ—ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἀπὸ μίαν ἀμερικανικὴν ἐφημερίδα μανθάνομεν τὰ ἑξῆς περὶ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος.

Ὁ αὐτοκράτωρ κατὰ τὴν ἐν ἀγ. Ἑλένῃ αἰχμαλωσίαν του εἶχεν ὡς ἐρωμένην τὴν σύζυγον ἑνὸς Ρώσσου στρατιώτου διατελοῦντος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Ἀγγλίας. Ἐξ αὐτῆς ὁ Ναπολέων ἀπέκτησε δύο τέκνα μελαψά. ἐξ ὧν τὸ ἓν ἀπέθανε μὲ μεγάλην περιουσίαν χρηματίσαν ἐπὶ πολλὰ ἔτη διευθυντὴς ἑνὸς μεγάλου ἐμπορικοῦ οἴκου. Τὸ δὲ ἄλλο μεταβὰν εἰς τὴν Κίναν ἔγεινε κατ' ἀρχὰς πειρατὴς καὶ κατόπιν τελωνειακὸς ὑπάλληλος εἰς τὰ κινεζικὰ τελωνεῖα.

Ἡ αὐτὴ ἐφημερὶς μᾶς πληροφορεῖ ὅτι τὰ τέκνα ταῦτα τοῦ Ναπολέοντος ἄφησαν παιδιὰ τὰ ὁποῖα ὑπάρχουν εἰς τὰς ἀγγλικὰς ἀποικίας.

Τα μνημεῖα τοῦ Μεγάλου Ἐκλέκτορος, τοῦ Φρειδερίκου Γουλιέλμου καὶ τοῦ Γουλιέλμου τοῦ τιτλοφορηθέντος ὑπὸ τοῦ ἐγγονοῦ του, τοῦ νῦν ἡγεμονεύοντος Μεγάλου (;) ἀπεκαλύφθησαν τὴν 30 Μαρτίου μετὰ μεγάλης πομπῆς ἐν τῇ Λεωφόρῳ Νίκης ἐνώπιον τοῦ αὐτοκράτορος τῆς αὐτοκρατείρας, πλήθους πριγκήπων, τοῦ κόμητος Βύλωφ καὶ τῶν στρατηγῶν. Ὁ ἐπιτετραμμένος τῆς Γαλλίας κατέθεσε στέφανον εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ Μεγάλου ἐκλέκτορος. Μετὰ τοῦτο παρήλασαν πρὸ τῶν ἀγαλμάτων τὰ στρατεύματα.

Εἰς τὴν Ἱστορικὴν Ἑταιρίαν τῆς Ἀμερικανικῆς Πολιτείας Κάνσας κατετέθη ἐσχάτως ἕνα θεατρικὸν πρόγραμμα φέρον δύο κηλίδας αἵματος τοῦ δολοφονηθέντος προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Ἀβραὰμ Λίνκολιν.

Εἷς ἐκ τῶν παριστάμενων ἐν τῷ θεάτρῳ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς δολοφονίας τοῦ μεγαλοφυοῦς ἀνδρὸς, ἰδὼν ὅτι σταγόνες αἵματος ἐξελθοῦσαι τῆς προξενηθείσης πληγῆς ἔπεσαν ἐπὶ δύο θεατρικῶν προγραμμάτων, ἔσχε τὴν ψυχραιμίαν να ἁρπάσῃ τὸ ἓν ἐξ αὐτῶν καὶ να τὸ φυλάξῃ μέχρι σήμερον ὅτε τὸ κατέθεσεν εἰς τὴν Ἱστορικὴν Ἑταιρίαν

Αἱ κηλίδες αὗται τοῦ αἵματος ἔχουν ἤδη μαυρίσῃ καὶ φαίνονται ὡς ἐκ μελάνης γενόμεναι.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

— Λαμπρὸς ἄνθρωπος! Δὲν τὸν ἤκουσα ποτὲ νὰ εἰπῇ κακὸ γιὰ ἄλλον ἄνθρωπο.

— Καὶ 'μπορεῖ νὰ πῇ κακὸ γιὰ ἄλλον, ἀφοῦ δὲ 'μιλεῖ, παρὰ μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό του;

Εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς χημείας.

— Τί παθαίνει ὁ χρυσὸς ἐκτεθειμένος εἰς τὸ ὕπαιθρον;

— Τὸν κλέβουν!

— Ἐγὼ κυρία μου οὐδέποτε συνειθίζω να πηγαίνω μὲ κατωτέρους μου.

— Βεβαιωθῆτε κύριε ὅτι δὲν ἐφανταζόμην ὅτι δύνανται να ὑπάρχουν καὶ κατώτεροί σας.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΔΥΟ ΔΙΑΘΗΚΑΣ

ΤΟΥ κ. Π. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐφ' ὅσον βλέπεις, ὅτι τὸ κράτος τοῦ πνεύματος δὲν κατισχύει τῶν προλήψεων καὶ τῆς ὕλης, ἕκαστος δὲ δὲν εἶνε ὑπεύθυνος διὰ τὰς ἰδίας του μόνον πράξεις, ἐφ' ὅσον ὁ πατὴρ ἐρυθριᾷ διὰ τὸν υἱὸν καὶ ὁ υἱὸς διὰ τὸν πατέρα, ἡ εὐτυχία καὶ ἡ δυστυχία θὰ ἦνε αἱ μᾶλλον ἀκροσφαλεῖς καταστάσεις τοῦ βίου.

Μὴ ἐπιδείξῃς ποτὲ τὴν τιμήν σου· εἶνε πρᾶγμα τὸ ὁποῖον, ὅσῳ πλειότερον ἐκθέτεις εἰς τὴν κοινὴν θέαν, τόσῳ μᾶλλον καθιστᾷς τὴν ὑπόστασίν του ἀμφίβολον.

Ἐπιδεικνύων τὴν τιμήν σου εἰς τοὺς διαβάτας, εἶνε ὡσὰν νὰ λέγῃς:

— Βεβαιώσατέ με, χριστιανοί· εἶνε τάχα τιμὴ αὐτό, ποῦ ἔτυχε νὰ ἔχω, ἢ μήπως εἶνε τίποτε ἄλλο καὶ κάμνω λάθος;

Μεγαλοποιεῖς τὰ προτερήματά σου; δίδεις ὑπονοίας, ὅτι ἔχεις ὀλιγώτερα τῶν ὅσων προσπαθεῖς νὰ ἐπιδείξῃς· μεγαλοποιεῖς τὰ ἐλαττώματά σου; κινδυνεύεις νὰ θεωρηθῇς ὡς ὑποκρύπτων πλειότερα.

Μὴ ζητήσῃς νὰ μετρήσῃς τὸν ἔρωτα μὲ τὸ ὡρολόγιον· δὲν ἔχει χρόνον ὡρισμένον· ὅταν πάσχῃ, ἡ στιγμὴ εἶνε αἰών· ὅταν εὐδαιμονῇ, ὁ αἰὼν εἶνε στιγμή

Διὰ τοῦ ἔρωτος μόνον κατορθοῦται ἡ λύσις τοῦ μεγίστου μαθηματικοῦ προβλήματος· νὰ μετρηθῇ τὸ ἀπείρως σμικρὸν διὰ τοῦ ἀπείρως μεγάλου. Ἔ, εἶνε ἀρκετὸν τὸ θαῦμα τοῦτο, διὰ νὰ μὴ ζητήσῃς καὶ περισσότερα.

Θέλεις νὰ μεταβάλῃς διὰ μιᾶς τὴν ὄψιν ὅλων τῶν πραγμάτων; γίνου ἐμπαθής.

Βλακεία: τὸ γῆρας τῆς νεότητος.

Ἀχρειότης: ἡ νεότης τοῦ γήρατος.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΚΤΕΝΑ